C:\Users\Plazma\Desktop\308\Longyear_Barry_B-Ozbrojene_sily_Zeme.PDB

PDB Name: Longyear_Barry_B-Ozbrojene_sily
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.8.2003
Modification Date: 20.8.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Barry B. Longyear
Ozbrojené síly Země
(USE Force)

Protokol zákonodárného shromáždění
2. února 2114
Předsedkyně: Vážení poslanci, slovo má generální prezident Spojených států Země.
Generální prezident Nataka: Paní předsedkyně, vážení poslanci, drazí hosté, národy Spojených států Země. To, co vám musím sdělit dnešního večera, říkám plný bolesti. Pronášet taková slova není jednoduché. A není ani v lidských silách zmírnit ránu, jakou vám tato zpráva přinese. Po udělení zásadního souhlasu zákonodárného shromáždění ke vstupu planet SSZ do Federace obývaných světů devátého kvadrantu se rozhodlo jedenáct planet Rhanské aliance vystoupit ze svazku, kterému říkáme Spojené státy Země.
Budoucnost těchto mnoha planet, které jsou v rukách lidské rasy, je i částí budoucnosti každé rasy v naší galaxii. Budoucnost patří Devátému kvadrantu a Spojeným kvadrantům, včetně velkému počtu ras, které zde žijí v souladu se zákonem a spravedlností. To je ostatně důvod, proč se shromáždění rozhodlo tak, jak udělalo, a to je i důvod, proč jsem potvrdil závěry shromáždění. Žádný člověk by nestrpěl invazi cizinců na planety Rhanské aliance. Abychom nastolili jednotu potřebnou pro dosažení našeho velikého cíle, my, nebo přesněji: naši vojáci byli povoláni, aby ukončili tuto vzpouru, abychom přistoupili k Devátému kvadrantu jako jeden úplný a jednotný národ.
Nebude to válka lehká. Vojáci planet Rhanské aliance dobře sloužili Spojeným státům Země a mnozí byli také vyznamenáni. Plno z vás, kteří mě dnes v noci sledujete, a mnozí z těch, co poslouchají přenos ze zasedání parlamentu, mají přátele a rodiny na Rhanských planetách. Možná vás trochu utěší, když vám sdělím, že jsem mluvil s vrchním reprezentantem Rhanské delegace, dříve než odcestoval na Rhanu, a že na jeho duši leží stejná tíha jako na mé. Ať je naší spravedlivé věci Bůh nápomocen.

"Alfo, připravte se k zaujetí pozic." Hluboký hlas velícího důstojníka střeleb, řinoucí se chraptivě z mikrofonu na řídící frekvenci, vytrhl velitele skupiny Davida Merita ze zasnění. Merit automaticky nastavil senzor na letecký útok a pomalu se vzpřímil v zákopu, ve kterém před malou chvíli osamoceně ležel a snil o blahodárném spánku. Tlakové senzory zareagovaly na změnu v napětí svalů a uvedly ochranou kombinézu do pohybu.
Ovládání svalů bylo velmi důležité. Prudké, silné napětí, cuknutí, nebo třeba bezděčný pohyb, to vše mohlo lehce způsobit vlastníku skafandru typu ME II nejen nejednu směšnou situaci, ale i smrt. Po třech dnech a nocích nejtvrdšího skupinového výcviku byly Meritovy svaly podrážděné a neustále se chvěly. Stálo ho značné úsilí, aby z něj jeho železné kalhoty samy neseskočily.
"Je už druhý prapor připravený?"
"V posledním běhu má tým Zebra jednoho raněného, pane."
"Chyba řízení?"
"Ne, pane. Spálil ho člen jeho vlastního týmu."
"Sakra, Wallere, odešlete ty klauny ze střelnice pryč a jejich výcvikového velitele na velitelské stanoviště skupiny."
"Ano, pane."
Merit cítil, jak se mu na horním rtu shromažďuje pot a sáhl po hlavním spínači klimatizace. Byl nastaven na maximum. Neznal nikoho z druhého praporu, ale věděl, co bude očekávat nešťastný tým Zebra, až se jeho VV vrátí zpět od velitele skupiny se zadkem dohranata.
Když se Meritovi konečně podařilo přinutit kombinézu ke klidu, pokusil se pomocí senzoru zkontrolovat postavení zbývajících dvaadvaceti rekrutů " z jeho týmu, ale pohled mu stále zabíral prašnou zemi.
"Je už Druhý připravený?"
"Lékaři se pořád starají o raněného, pane."
"Zůstaňte na příjmu. Jejich výcvikový velitel se dosud ještě nedostavil."
"Je na cestě, pane."
Merit cítil, jak se mu stáhl žaludek, když ze sluchátek zachrčel hlas: "Tým Alfa, třetí cvičný prapor, na pozice!"
Merit přeladil na týmovou frekvenci. "Alfo, tady velitel Alfa," líbilo se mu, jak to zní, "kontrola spojení!"
Sluchátka praskala a chrastěla, jak se hlásili jednotliví příslušníci jeho týmu.
"Dvojka, Cooper."

"Tři, Danzigger."
"Čtyři, Watkinsová."
"Pět..."
"Kde je, k čertu, další běh?"
"Pane, desátník Merit, velitel týmu Alfa..."
"Co je to za váhání? Kde máte lidi?"
"Pane, my... kontrola spojení, pane..."
"Vyžeňte ty své ovečky na palebnou Čáru, Merite. A ten prokletý test spojení proveďte, než přijdete na řadu."
"Ano, pane."
"Tak pohyb, pohyb!"
"Talfa-dým..." začal Merit a okamžitě proklel své přeřeknutí. 'Alfa týme, zde velitel Alfa. Přesunujeme se na pozice."
Na otevřené spojové síti skupiny zaslechl Merit přidušený smích. Talfa-dým, pomyslel si s nechutí Merit. Hrome, všechno jde nějak nalevačku.
Kombinéza prodloužila jeho skok až na okraj příkopu. Sotva se dotkl země, prozkoumal rychle jedním ze senzorů horizont. Jeho skupina se dělila v nepravidelných rozestupech po celé délce zákopu.
Průzor helmy poskytoval fádní pohled na červený písek a na ježaté, Dathnianským sluncem napůl vysušené akáty. A pak tu byl ještě Mordo, seržant z výcvikového tábora.
Vedoucí výcviku tu stál plný síly, podsaditý, ustrojený do kompletní polní uniformy a díval se mu přímo do obličeje. Mordo nechal průzor v helmě otevřený. Jeho obličej vykazoval všechny znaky netajené zlosti. Rekruti často vtipkovali, že Mordo vypadá pořád stejně, ať už má na sobě polní výstroj nebo ne - ale nebyl to vtip.
Byl vždy hladce oholený, s pokožkou vykazující téměř nachlup stejný odstín modři jakou měla ocel na zbraních. Mordova výzbroj proto tvořila k tomu všemu jen přirozený doplněk.
Mordo zapojil síťový selektor a přerušil tak týmovou frekvenci.
"Tak tohle je ten slavný Talfa-dým?"
"Pane," odpověděl Merit, "hlásím, že tým Alfa zaujal pozice."
"Demerite, v téhle strašlivé výstroji vězíš ty?"
Merit proklel matčinu zálibu ve jménu David. David Merit. D.Merit. Demerit, no? Mordo si myslel, že je to směšné.
"Pane, velitel týmu Alfa Merit hlásí, že tým Alfa zaujal určené pozice."
"Hrome, to je přece slavný Demerit z Talfa-dýmu se svou osvědčenou intergalaktickou paličkou na maso." Mordo se přesunul o kus blíže, až stál od Merita jen pouhé dva metry. Skrze otevřené hledí na něj hleděl Mordův hrozivý, zjizvený obličej, zdeformovaný zlostným úšklebkem.
"Vrtáku!"
"Pane?"
"Nechceš mi vysvětlit, co je to vlastně ten Talfa-dým, vrtáku?"
"Pane, já... hmm, byl jsem zmatený."
"Zmatený!" Mordovy černé oči upřeně hleděly na Merita. Ten se snažil usilovně zkoncentrovat zrak na špičku Mordova průzoru.
"Víš, co znamená zmatený voják, Demerite?"
"Pane, zmatený voják je totéž co mrtvý voják."
"Na to můžeš vsadit svou prdel, pitomče, že zmatený voják je mrtvý voják!"
Mordo pozvedl do výše laserovou pušku a nasměroval ji k Meritově hrudi. "Ale nevsadíš přitom do hry jen svůj zadek, hlupáku. Zazmatkuješ, a zatáhneš celý svůj tým - celý zasraný prapor - do sraček."
Meritova klimatizace bojovala spolu s potoky potu, které mu stékaly po zádech, proti ostrému Dathnianskému slunci. Mordo je dost šílený, říkal si Merit. V každém ohledu je dost šílený. Každý nováček absolvující výcvik slyšel, že si Mordo jednou podal jednoho rekruta plamenometem pro jeho neohrabanost. Mnozí rekruti, včetně Merita, vyprávění věřili.
"Co si má tvůj tým myslet, když žvaníš o Talfa-dýmu, Merite?"
"Já nevím, pane."
"To asi nikdo, hlupáku. Myslíš si, že ti proklatí Ratové budou stát klidně kolem a hrát si se svými vejci, zatímco se tvůj tým bude snažit rozluštit, co sis to mumlal? K čertu!"
"Ne, pane."
"Rhanci jsou vojáci, vrtáku. Víš, co udělají rhanské útočné jednotky, když si všimnou, jak se tvůj tým točí dokola a pokouší se přijít na to, cos říkal?"
"Pane..."
"Já ti povím, co udělají. Zapálí vám pod zadkem pěkný oheň, tobě i celému tvému proklatému týmu. To Ratové udělají."
Mordo zvedl zbraň a namířil ji Meritovi mezi oči.
"Demerite," řekl klidně.
"P...pane?"
"Uděláš dnes tam venku na střelnici jedinou chybu - jednu jedinou -a postavíš mě tak před důstojníkem na palebné čáře do špatného světla... pak ti přesně předvedu, jak může být zmatený voják mrtvý. Jasné, hlupáku?"
"Pane, ano, pane."
Mordo sklonil zbraň, švihem s ní udeřil Merita do prsou a strhl tak z Meritovy kombinézy vnější regulátor chladícího okruhu.
"Myslí ti to příliš pomalu, Demerite. Asi je ti uvnitř příliš chladno a mozek ti ztuhnul. Nech to tak. Až se ti vevnitř oteplí,

budeš schopnější pořádně přemýšlet."
Když se Mordo otočil a třemi skoky dosáhl své místo za palebnou linií přesně uprostřed, vydechl si Merit ulehčením a podíval se na teploměr měřící teplotu uvnitř kombinézy. 31 stupňů při rychlém nárůstu.
Když vedoucí výcviku ukončil hlášení u čárového důstojníka, začal Merit zřetelně cítit své tělo.
"Alfo, provedeme střelecké cvičení pro palebnou ochranu. Cíle, které představují rhanské útočné oddíly, se budou ukazovat pod palebným stanovištěm v různých vzdálenostech, seskupeních, postaveních a časech. Zničte je.".
Merit uchopil laserovou pušku, odjistil ji a odplazil se do palebného postavení. Pot mu stékal do očí. Zatřepal hlavou, aby se ho zbavil. Bože, jak toho zkurvysyna nenávidím. Meritův teploměr vyskočil na 34 stupňů a stále stoupal. Cítil, jak se mu v botách hromadí pot. Na senzoru mu naskočila první skupina zelených světelných bodů.
"Alfo," křikl Merit do mikrofonu. "Ratská eskadra na druhé hodině, šest tisíc metrů. Zachovejte postavení, nastavte zbraně na maximum a palte na můj povel."
Sám rychle přepnul selektor zbraně na plný výkon a zahleděl se upřeně na senzor.
"Palte!"
Merit vypálil v oblouku osmi stupňů, třikrát sem a tam, pak teprve uvolnil spoušť. Opakování ukázalo, jak jeho tým pokryl téměř současně palbou stejný oblouk. Bylo to ukázkové provedení. "Zásah: devadesát sedm."
Přes ubíjející vedro se Merit nad dosaženým výsledkem spokojeně zašklebil a koncentroval se na další výstřel. Když prověřoval senzor, počalo mu vše najednou plavat před očima a ztěžka se mu dýchalo.
Zatřásl hlavou, aby si ji udržel jasnou. Lokl si trochu vody a opět obrátil pozornost k obrazovce senzoru. Masa zelených světelných bodů, daleko na levé straně a značně nahuštěných jeden na drahém.
"Alfo! Ratský prapor na devíti hodinách, pět set metrů. Poloviční síla, boční palba vlevo a střílejte, jak uznáte za vhodné."
Merit zalehl na své místo a sledoval, jak se pravé křídlo týmu přemísťuje a zalehává. O chvíli později čistilo třiadvacet laserů cílovou oblast.
"Zásah: devadesát Čtyři."
Merit ještě vzdáleně zaslechl hlas čárového důstojníka, zatímco se zoufale snažil nezvrátit obsah žaludku. Hlava mu třeštila v blescích světla a bolesti. Věděl, že omdlí. Teploměr mu ukazoval 41 se stoupající tendencí, ale vše, na co dokázal myslet, byl pouze Mordo. Když to vzdá, ten zkurvysyn si to s ním určitě vyřídí jednou pro vždy. Sráč! Bože, říkal si Merit, jenom se nepozvracet uvnitř. Ten zápach už nevydržím. Snažil se, aby udržel oči otevřené. Přes celou šíři obrazovky přejížděla bílá, oslnivá sněhová bouře. Ratský vzdušný výsadek - celý pluk. Než upadl do měkké, černé nicoty, vyčítal si Merit: Nevydal jsem rozkaz...

"Otče... otče, vstoupil jsem do armády.;
"Cože jsi udělal?"
"Ozbrojené síly SSZ, otče, vstoupil jsem..."
"Nedělej hloupé vtipy, synu. Opravdu?"
David pokrčil rameny a díval se do země. "Já vím, vím, že si myslíš, že bychom neměli s Rhanou bojovat, otče. Ale já opravdu věřím, že planety SSZ by měly přistoupit k Devátému kvadrantu. Jen pomyslí na všechny ty děti...."
"Děti!" Pan Merit odhodil noviny na zem. "Děti! Co ty o tom víš? Davide, Rhanci jsou přeci lidé. Chceš snad zabíjet lidi?" Zavrtěl hlavou. "Pro všechno na světě - ty a Kvad!"
David pocítil horko v zádech. "Do kvadrantu se musíme dostat všichni..."
"Davide, to, co teď právě vidíš - mezi mnou a tebou - je právě hrozná tvář občanské války. To chceš? Vést válku proti vlastnímu otci?"
"Otče, když nedonutíme Rhance ke vstupu my, pak to udělají vojáci Devátého kvadrantu. A to nejsou lide. Devátý kvadrant nám alespoň dává příležitost, abychom si své záležitosti dali sami do pořádku."
"Jak velkodušné!" Pan Merit si povzdechl. Pak se podíval synovi do očí. "No...kdy se musíš hlásit?"
"Dnes večer...budu už pryč, až...až se mamka vrátí od tety Ruth."
Pan Merit pozvedl obočí. "To nebylo od úplně nového vojáka příliš statečné, že?"
"Moc ne."
Pan Merit zavrtěl hlavou. "Co jen na to řekne tvá matka, synu?" Protřel si oči. Co jí mám sdělit? Víš, že rodina jejího bratra žije na Rhaně? "
"Ano, vím."
Pan Merit opět vrtěl hlavou: "Co jen řeknu tvé matce..."

Hranatý, ošklivý VV předstoupil pomalu před řady rekrutů stojících v pozoru. Holé neonové zářivky uprostřed baráku vrhaly strašidelné stíny pod jeho strašlivé oči.
"Mé jméno je Mordo!"
Na konci oddílu se zastavil, otočil se a kráčel zpět.
"Jsem váš velitel výcviku." Zastavil se před Davidem, rozpřáhl se a udeřil ho prudce do tváře. Rána odeslala Davida až mezi postele, kde se rozplácl o zem a zůstal ležet.
"Vy," pokračoval Mordo v uvítacím projevu, "nejste nic."

Sawit se rozhlédl kolem, vytáhl papír a začal ho šeptem předčítat.
"Milá maminko, píši ti, abys věděla, že se mi daří dobře a abych tě zároveň požádal, abys řekla Carol, že na mě nemá čekat. Seržant Mordo, náš VV, se holí laserovým paprskem, mačetou se šťourá v zubech a záda si utírá ocelovou vlnou.

To vše je vojenská tradice a seržant přirozeně čeká, že tak budeme činit i my. Věděl jsem, že ze mě armáda udělá muže (v tomto ohledu už svou práci odvedla a v našem kursu udělala muže z několika žen).
To sebou přináší ale i nějaké změny. Bohužel jsem však netušil, kam až mohou zajít.
Nebylo to tak zlé, když mi na čelo vytetovali emblém a nic mi neudělalo ani to, když mi sežehli všechny póry letovací lampou, abych si při výcviku nepropotil celou výstroj.
Ztráta prstů na ruce při výcviku s granáty se vyrovnala ztrátou prstů na nohách, o které jsem přišel při hledání min.
Ale včera, při holení, mě škrábl kus holé ocelové vlny. A jak jsem sebou přitom škubl, uřízl mi laserový paprsek nos. To by nebylo to nejhorší. Při pokusu zachytit nos jsem ale upustil zbraň - to vysvětluje ty skvrny na dopise. Víš, mami, upustit zbraň, to je velký hřích. Tak mě zmrskali. Protože toto je jediná volná chvíle, kterou jsem mohl na dlouhou dobu získat, využívám ji k psaní.
Vím, že by Carol chápala to vše s mými prsty, nosem a ostatními věcmi, ale je tu ještě něco. Když mi padala zbraň, byla na ní nastavena automatika. Tak mi odřízla ještě něco - něco, o čem ze zkušenosti vím, že by to Carol postrádala. Oženil jsem se teď proto s armádou. Mami, řekni to, prosím tě Carol a dej na sebe pozor.
S láskou tvůj syn Hlupák."

Když Sawit skončil s předčítáním, celý kurs vyprskl a zajíkal se při úsilí potlačit smích. Meritovi se po tvářích koulely slzy, když se kousal do ruky, aby se hlasitě nerozřehtal,
"Pozor!"
Zatímco všichni vyskakovali nebo ztuhli na lůžkách, přešel Mordo místností a zastavil se před Sawitem. Aniž by se na rekruta podíval, natáhl ruku a luskl prsty.
"Co pane?"
"Dopis, hlupáku." Sawit vložil třesoucí se rukou závadný kus papíru do Mordovy ruky.
"Kde je obálka?"
"Pane?" Mordo se podíval Sawitovi do tváře z takové blízkosti, až se oba nosy takřka dotýkaly.
"Obálku, idiote! Nevíš snad, co je to obálka?"
"Pane, ano, pane."
"Odpověz, hlupáku!"
"Ano, pane, vím, co je to obálka, pane!"
"Kde je?"
"Pane, já...hmm...žádnou jsem nepřipravil."
"Tak jednu napiš, hlupáku, a já ti ji ofrankuji."
Sawit se zmateně rozhlédl. "Pohyb, hlupáku. Tvá matka chce o tobě vědět."
Sawit se napůl obrátil ke svému lůžku, ale pak se zastavil.
"Pane, to...to byl jen vtip, pane."
Mordo vypadal skutečně udiveně. "To nemůže být vtip," syčel. "Vtip ne. Vtipy jsou určené k tomu, aby se lidé smáli. Já jsem, ale vydal rozkaz, že se nikdo v kursu nebude smát. Nechtěl si se vzpírat mým příkazům, nebo snad...?"
"Ne, pane."
"A u toho bys měl zůstat, hlupáku. Protože když se budeš smát Ratovi, on se na tebe usmívat nebude, že?"
"Ne, pane, ne."
"Vezme paprskomet a vypálí ti díru mezi parohy. Udělá to?"
"Pane, ano, pane."
"Pak to není vtip. Musí to být dopis."
Sawit zbledl. "Pane, je to jen vtip."
Mordo zavrtěl hlavou. "Má větší strach z matky než ze mě! Tvá matka musí být ale strašlivá žena."
VV pročítal dopis. "Řekněme, že je to vtip, hlupáku. Ale proč se nesmějete?"
Sawit se opět tvářil zmateně. Merit zaťal zuby. Bod pro tebe, Mordo, jsi na tahu.
Mordo klepl prstem do Sawitových prsou. Asi ti nejsem dost dobrý, aby ses se mnou bavil, co?"
"Ne, pane, ne!"
"Pak odpověz!"
"Pane, myslím..., že to není tak veselé, pane."
"Chyba. Je to legrační. Zvlášť tu část, ve které sis uřízl koule, tu pokládám za zdařilou. Předpokládám, že se všichni smáli, když to slyšeli? Tak smáli se?"
"Pane, to nemohu říct, pane...nikoho jsem neslyšel."
Mordo přejel pohledem řady nováčků. "Náš hlupák říká, že nikoho neslyšel se smát. Smál se někdo?"
"Ne, pane!"
"Opět špatně, lidičky. Vzadu na konci baráku jsem jasně slyšel, jak jste, vy pošetilci, trávili čas určený pro instruktážní knihu chichotáním jako nějaká kupa malých školáků. Seržante Allmane?"
ZVV přispěchal z druhého konce budovy a postavil se před Morda.
"Seržante, tohle je příliš dobrý druh humoru, abychom ho odbyli nějakým hloupým chichotáním." Zmačkal list papíru.
"Proto chci, abyste vzal tohle stádo ven a naučil je řádnému smíchu! S helmama!"

"...je to jeho práce, Merite. Neber si to osobně."
"Ale seržante Allmane, vy nejste tak... šílený."
"Vždyť jsem také jen pouhý ZVV, Merite. Já nemusím být takový. Ale on ano, když z vás musí vychovat vojáky."

"...ale..."
"Zvedni svůj zadek a vypadni..."

"...Demerite!"
"Pane?"
"Vysyp první všeobecný příkaz, hlupáku!"
"Pane, můj první všeobecný příkaz je: stále kontrolovat postavení, stále dávat pozor na vše, co se nachází v dosahu detektoru."
"Nejsi ty smutná omluva pro celé lidstvo?"
"Pane, ano, pane."
"Slyšel jsem, že jsi plakal na ramenou bratra Allmana, Demerite. Je to pravda?"
"...pane, já..."
"Proč, ty posero? Nemusels tu vůbec být, ty ufňukaný kojenče. Proč jsi nepožádal o propuštění?"
"Pane, to mohu udělat, pane."
"Opravdu?"
"Pane, ano, pane."
"Dobře, posero. Nastraž uši a dávej dobrý pozor na to, co ti řeknu. Vezmu si to jako osobní záležitost, že to neuděláš. Myslíš si, že ses ocitl v presu, hlupáku?"
"Ne, pane."
"Jsem opravdu rád, že to tak cítíš, protože teď se šrouby utáhnou, Demerite - chápeš?"
"Pane, ano, pane."
"Od této chvíle jsi první skupinový velitel. A jestli mě znáš, pak viš, že to není odměna. Budeš utírat deset nosů a budeš je udržovat v čistotě. Jeden z nich vypadne z řady a půjdeš přes palubu. Můžeš se pak připojit k Freakům a Rhancům. Chápeš?"
"Ano, pane."
Vysyp druhý všeobecný rozkaz, ty ptačí mozku!"
"Pane, druhý všeobecný rozkaz zní..."

Než Merit otevřel oči, cítil podobné symptomy, jako ty, které znal z dob cvičení na ochranu proti letové nemoci. Automaticky uvolnil svaly na rukách a nohách a koncentroval se na signály svého biopole.
Když pak otevřel oči, spatřil nosníky, které držely pohromadě horní lůžko. Otočil hlavu vpravo a všiml si několika vojáků z jeho kursu. Seděli na bednách s polní výstrojí a čistili zbraně a přístroje.
Opět zavřel oči a ptal se v duchu, jaká asi byla data Mordova biopole. "Složit se uprostřed střeleckého cvičení," zašeptal. "Mordo se na mě vrhne jako venerická choroba."
Švihem se posadil a položil nohy na zem. Všiml si, že stále ještě vězí v polní kombinéze, kamaších a ponožkách. Vstal a klopýtal ke své skříňce. Přitiskl palec na senzorovou desku, skříňka se otevřela a Merit si vzal čisté prádlo. Jakmile si dal dohromady své svršky, posadil se a začal si nazouvat boty.

"Merite." Vzhlédl a uviděl vedle sebe stát Watkinsovou.
"Co?"
Watkinsová se usadila vedle něj a poškrábala se na holé lebce
"Jsi v pořádku, Merite?" Její obličej vyzařoval starostlivost.
"Jo. Jsem v pořádku."
"Co se stalo? Řeknu ti, žes mi nahnal pořádný strach."
Merit přestal s utahováním tkaniček. "O čem to mluvíš?"
Watkinsová ukázala na tři další lůžka. Ležely na nich bezvládná těla velitelů ostatních tří skupin - Drukakise, Boniniho a Kuzika.
"Co se dělo?"
"Nevím. Mordo mi odpojil chlazení. Cooper musel převzít..."
"Pozor!"
Sotva dozněl výkřik na druhém konci budovy, stál kurs nehybně v pozoru, s výjimkou tří velitelů skupin ležících nehybné na lůžkách. Na konci budovy stál Mordo se zachmuřeným pohledem.
"Demerite."
"Pane?"
"Hni se svým cukrovým zadkem a nadsvětelnou rychlostí se přesuň do chaty. Tam počkáš."
Merit vystoupil krok kupředu, otočil se vpravo a proběhl okolo Morda, překlusal halu a před dveřmi do pokoje pro VV se postavil do pozoru. Cítil jak se mu svaly na zádech strachy napjaly. Když zaslechl Mordovy těžké kroky, vší silou upnul zrak na zelenou zeď proti dveřím.
Mordo prošel okolo něj, vstoupil do místnosti a zanechal za sebou pach cigaretového kouře, levné kořalky a vody po holení, kterou kurzisté překřtili na "Večer v Paříži".
"Ťukni do dřeva, posero," zavrčel Mordo z hloubky pokoje. Merit se obrátil a třikrát zaklepal prsty pravé ruky na dveřní rám.
"Nic jsem neslyšel, bábovko. Jak mám vědět, že je někdo venku, když neklepe dost hlasitě?"
Merit cítil bolest v kloubech a přísahal si, že vojáci prokletých Ozbrojených sil musí být asi hluší jako ten dveřní trám.

Udeřil tedy ještě jednou plnou silou do dveřního rámu, až ze spár vylétlo mračno prachu. Nechal klesnout ruku a postavil se do pozoru. Na popraskané zelené barvě nátěru zůstaly malé červené skvrnky.
"Přenes svůj zadek dovnitř, Demerite."
Merit provedl předpisové vpravo vbok, vykročil vpřed, udělal vlevo vbok a dvěma kroky konečně vstoupil do místnosti.
"Pane, desátník Merit se hlásí dle rozkazu u velitele výcviku, pane."

Mordo stál před ním rozkročený, ruce opřené v bok. V ústech mu trčelo tlusté černé cigáro.
"Cukrovej zadku."
"Pane?"
"Chcípáku, dnes jsi při práci odpadl, že?"
"Pane, ano, pane."
"Vsadím se, že si myslíš, že je to moje chyba, když jsem ti odpojil klimatizaci, ne?"
"Ne, pane."
"Nejsi příliš cenný, že chcípáku?"
Unavený a zmatený nemohl Merit nalézt správnou odpověď na všechny ty řeči typu Jsi-příliš-cenný a Nechtěl-bys-mi-odpovědět-na-otázku. Jestli kdy vůbec nějaká existovala!
"Ty se mnou nemluvíš, Demerite?"
Ach, do řiti, říkal si Merit. Cokoliv řeknu, stejně to bude určitě špatně.
'To ne, pane."
"Odpověz!"
"Ano, pane, mám nějakou cenu."
Mordovo obočí se nadzvedlo, "Opravdu? A co je na tobě cenného?"
"Pane, chemikálie, z kterých se skládá moje tělo, stojí, rozložené a vyčištěné, přibližně dvacet a půl kreditu na volném trhu. Když se připočte malé kolísání cen a inflace a..."
"Drž tu svou proklatou držku!" řval Mordo a udeřil Merita svou svalnatou rukou. Když Merit dopadl na zem, zamžilo se mu před očima a v hlavě mu hučelo.
Vrávoravě se postavil na nohy a opět zaujal předpisový stoj v pozoru.
"Mluvíš příliš chytře, Demerite. Tohle ti, myslím, přišlo právě vhod." Mordo přistoupil k psacímu stolu a sebral z něj zapečetěnou rudou obálku, na které byly vytištěné zlaté insignie Ozbrojených sil SSZ. VV ji držel s úšklebkem v obou nikách. Merit tento druh obálek znal. Znamenaly propuštění pro neschopnost. Dostali ji Potter i Ramirez. Viděl je obě. Ostatní propuštění neschopní jednoduše zmizeli v noci. Mordo mu obálku podal. "Tady, vem si ji a vypadni z mého paláce, chcípáku!"
S mizerným pocitem v žaludku převzal Merit obálku, podíval se na ni a pak znovu tázavě vzhlédl k Mordovu hrozivému, nelítostnému obličeji.
"Nečum na mě, ty cukrovej zadku!" Meritův zrak se opět upřel kupředu. "Neřekl jsem ti, že máš vypadnout?"
"Pane, ano, pane."
"Pak to, Demerite, udělej."
"Ano, pane." Merit udělal čelem vzad a vyběhl z místnosti směrem k ubytovně mužstva. Když se dostal na ubikace, namířil si to hned k lůžku. Okrajově zaregistroval, že ostatní tři velitelé skupin jsou již při vědomí.

Merit se ztěžka posadil na skřínku s výstrojí a zíral na obálku. Už byl rozhodnutý obálku otevřít, když se vedle něj usadila na zemi Watkinsová. Pod Meritovým pohledem ihned odvrátila zrak.
"Ježíši, Merite... "
"Zapomeň na to." Vytáhl dokument z obálky, rozevřel ho a začal číst. "Tímto vám oznamujeme, že váš tým Alfa z třetího výcvikového pluku dnes, 17. června 2117 při cvičení přebírání velení, které bylo prováděno na střeleckém stanovišti pro palebnou ochranu, dosáhl celkem 91 bodů. Tím byl překonán dosavadní střelecký rekord v hodnotě 89 bodů. Přijměte proto blahopřání, Vy i Váš tým, za výtečné splnění úkolu..."
Merit tyto řádky přečetl čtyřikrát, než se zmohl na křečovitý smích.
"Co se děje?" ptala se Watkinsová.
"Tady." Merit jí podal dopis. "Podívej se nejdřív na tohle!" Watkinsová rychle přejela dopis očima, vrhla na Merita veselý pohled, který přešel ve vrtění hlavou a tichý smích. Pak dopis pročítala ještě jednou. "Merite."
"Co tomu.. Watkinsová, říkáš? Blahopřání za dobře splněný úkol."
"Nechápu to. Co to má společného s tvýma mdlobama?"
Merit zaťukal prstem na papír. "Podívej, zlato, cvičení přebírání velení. Chtěli vidět, jak se budete chovat, když vám nebudu dělat za zadkem oheň. Chápeš?"
"Co vlastně říkal?"
"Kdo co říkal?"
"Přece Mordo. Když jsi byl u něj. Co na to říkal?" Watkinsová ukázala na dopis. Merit si pohladil podlitinu na tváři a trochu se zamyslel.
"Řekl - srdečně blahopřeji - svým způsobem."

Šedivý, těsný nákladní prostor Alfreda Gonzalese, staromódního útočného transportéru střední velikosti, byl jen spoře osvětlen slabě planoucími zářivkami. Systém výměny vzduchu nedokázal odstranit zápach pěti set těl, navzájem na

sebe namačkaných v kójích po pěti, a to tak, že vrchní regál sotva nechával místo pro hruď ležícího.
Mnoha vojákům se udělalo nevolno, když Gonzales ukončil první část mimoprostorového skoku. K těžkému vzduchu na palubě se tak připojil i sladkokyselý zápach.
Někteří na skokovou fázi vůbec nereagovali, další dostávali záchvaty smíchu a jiným se opět vracely záchvaty mořské nemoci.
David zjistil, že byl přiřazen k poslední skupině, právě když Gonzales, který se nacházel mezi vojenským satelitním opěrným bodem Schiller a zásobovacím depem vzdáleném od Rhany ve třech čtvrtinách cesty, nasadil ke skoku. Ještě tři roky před tím byl zásobovací stanicí Schiller.
Davidova ospalá mysl zavítala ve vzpomínkách právě do období, kdy se zde podroboval kosmickému výcviku. Základna Schiller byla umístěna na oběžné dráze okolo Země a sídlila zde Hlavní výcviková báze 7. flotily SSZ. Zároveň měla sloužit i jako tranzitní stanice pro personál ozbrojených sil a jako zbrojní a opravárenská stanice pro lodě 7. flotily. Zatímco pozemní boj se nacvičoval na Měsíci a Zemi, nácvik boje v kosmu se prováděl právě tady. Rostoucí měsíční kolonie, vytvořená zpočátku pro dobývání minerálů, se nacházela hned vedle obří základny SSZ Richter - určené jako hlavní zásobovací stanoviště pro všechny kosmické flotily a zároveň i jako hlavní stan velení 7. flotily.
Svá stanoviště tu měla i 31. a 132. bojová divize. Hlouběji pod povrchem Měsíce pak spočívala vojenská nemocnice základny Richter.
David a ostatní nováčci byli přijetím i následným jednáním, kterého se jim zde dostalo, značně šokováni. Samostatné pokoje, úlevy v ústroji a hlavně žádné nadávky. Vyučující se prostě soustřeďovali na jednu jedinou věc - vyškolit pro boj v kosmu kvalifikované vojáky. Výuka byla komplikovaná, podrobná a náročná. David s překvapením zjistil, že právě tato náročnost v něm probouzí touhu po co nejlepších výsledcích a přestalo mu vadit i neustálé cvičení s výstrojí.
Navigace, survival, logistika, údržba, kosmická a planetární válečná taktika včetně formací, lodní protokol, taktické palebné vzory a ostré střelby, geografie, planetární biosystémy, první pomoc, zaznamenané pokusy Rhanců o špionáž, sabotáže a podobné věci - to vše bylo vtlačováno do Davidovy hlavy. A čím více z počátku reptal s ostatními nováčky, tím více si pak později s překvapením uvědomoval, jaká je to pro něj velká doba.
Hlavně ho naplňoval nechutí kurs o Rhanské útočné taktice. Při něm si nejvíce připomínal, že cílem všech potěšení a žertů na Schilleru je nakonec pořád jen válka.
Ale jak do toho vnikal stále hlouběji, dojem pojednou zmizel. Ratové byli lidští tvorové, dali se porazit. To ostatně potvrdily i bitvy u Dismasu, AB-411 a vnější stanice Arkthuru.
Na Schilleru mohl obstát jen při stoprocentních výsledcích, protože sebemenší mezera ve vědomostech nebo nešikovnost mohla ohrozit celý podnik, nehledě na nebezpečí vlastní smrti.
Uplynul už čtvrtý měsíc Davidova pobytu na Schilleru. Právě se skláněl nad psacím stolem, na kterém byly vyrovnány papíry se zkušebními texty, když si všiml mezi čtyřmi sty podobným způsobem zaměstnanými kurzisty známé tváře - Watkinsová. Dlouho ji pozoroval, než mu došlo, proč ji hned nemohl poznat. Měla vlasy, měkkou kaštanově hnědou kštici střiženou tak, aby obklopovala její pihovatý obličej. Věnovala celou svou pozornost otázkám opakovacích zkoušek. Když vytušila Davidův upřený pohled, zmateně vzhlédla. S úsměvem poznání ukázala na papíry před sebou. David chápavě kývl a Watkinsová se opět zabrala do práce.
Když skončil svou úlohu, počkal David venku u vchodu do sálu. V okamžiku, kdy vycházela ven, křikl na ní: "Ahoj, Watkinsová."
"Ahoj, málem jsem tě kvůli vlasům nepoznala."
Oba se rozesmáli.
"Já taky. Vypadáš s vlasy dobře -opravdu ti to sluší."
"Tobě taky, Merite." Laškovně přejela prsty po Meritově ruce.
Chytil ji za zápěstí a pevně ji držel.
"Ne, Ann...chtěl jsem říct, že se mi líbíš," David nevěděl, co se to s ním náhle děje. Ale nestaral se o to. Vzala ho za obě ruce a přitiskla si je k ústům. "Já to také tak myslela."

Po složení všech předepsaných zkoušek, když dostali vysvědčení o absolvování kursu, nastoupili v očekávání nových rozkazů dovolenou. Rozhodli se ji strávit v měsíční kolonii. Procházeli se po City napůl schovaném v podzemí a napůl přikrytém silnou kopulí. Prohlíželi si obchody, navštívili geologické muzeum, trhy plné zboží z Měsíce a pozemského importu, prohlédli si i první pokusný důl přeměněný na turistickou atrakci. Zavěšeni jeden do druhého navštěvovali restaurace a bary, byli se podívat na nyní opuštěný, jediný taneční sál kolonie. Tam přišli na to, že výcvik pro slabou gravitaci na Měsíci nebyl dostatečnou průpravou pro tanec při tíži 0,2 g. Místo toho se k sobě přitiskli a pohybovali se pomalu, aniž by brali na vědomí svižnou melodii.
Později, už v hotelovém pokoji, se k sobě na posteli přitulili. Annina hlava spočívala Davidovi na rameni. Osvětlení pokoje bylo tlumené a dobrá zvuková izolace stavby je dokonale oddělovala od ruchu okolního světa.
"Davide?"
"Hmm?"
"Jen si pomysli, já na Měsíci u jednatřicáté..."
"A já u dvoustétřicáté..."
"Davide, pravděpodobně se už nikdy neuvidíme."
David se nadzvedl na levém lokti a dotkl se jejích rtů konečky prstů. "Tiše."
Jeho prsty putovaly až k Anniným očím. Pocítil vlhkost slz a setřel je. Zlehka ji políbil na víčka. Ruka mu sklouzla k poutku Annina nočního úboru, rozvázala ho a jemně spočinula na pevných ňadrech ukrytých pod látkou.

"Davide..."
"Tiše."
Políbil ji na šíji a prsty mu sjížděly od ňader dolů...

" ...Pozor! Odeberte se na palebná postavení. Pozor! Odeberte se na palebná postavení. Toto není cvičení. Opakuji, toto není cvičení. Pozor..."

Vytržen ze snu pekelným duněním lodních reproduktorů vyskočil David ze svého regálu a rozběhl se kupředu. Zároveň si uvědomil, že vlastně neví kam, a že to asi neví ani nikdo kolem. Většina příslušníků Páté, Devatenácté a Dvoustétřetí divize strávili na palubě Gonzalesa teprve několik hodin. Většinu času strávili prohlídkou obytné části, seznamovali se s bezpečnostními předpisy a chystali se na zrychlení lodi nastávající při první fázi skoku.
Ze školy David znal uspořádání vnitřku většiny současných lodí, kde jsou umístěné transportní bojové můstky. Ale Gonzales byl mnohem starší než vše, s čím se dosud seznámil. Zmatek a pobíhání v nákladním prostoru ukazovalo, že ostatní jsou na tom podobně.
"Vojáci v tomto nákladním prostoru!" zaburácel hlas u vchodu."Za mnou!"
David se rychle oblékl do spodního prádla, ponožek a kamaší, vše ostatní nechal být. Proto proběhl vchodem ven jako jeden z prvních. Mnozí zcela oblečení vojáci začali odkládat různé doplňky výstroje a boty, když spatřili, jak je Merit ustrojen. To vše ovšem v plném poklusu při cestě k bojovému můstku.
Když David doběhl k prvnímu vystrojovacímu výklenku, klesla mu na rameno ruka.
"Číslo."
"Sedmnáct nula šedesát čtyři!" křikl na poddůstojníka čísla obleku a velikosti.
"Sedmnáct nula šedesát čtyři," opakoval poddůstojník do příručního mikrofonu. "Další!"
David se rozběhl ke stanovišti, na kterém se rozsvítilo jeho číslo. Mezitím už kybernetický skladník-oblékač připravil skafandr a zavěsil ho na držáky. David skočil na plošinku, uchopil hlavu věšáku a vklouzl do ocelových bot. Se skloněnou hlavou a pažemi vystrčenými vpřed se nasoukal s pomocí oblékače do vrchní části. Ten ji zároveň zaplomboval a spojil obě části skafandru k sobě. David si ještě na skafandr připevnil kontrolní přístroje pro sledování okolí, těsnosti a pro řízení transportního mechanizmu, překontroloval lékařské a potravinové systémy a už mu kybernetický skladník cpal na hlavu helmu a do ruky mu vtiskl laser. David aktivoval všechny systémy skafandru, uchopil zbraň a zmizel v katapultu.
Katapultovací kapsle se za ním uzavřela a počala se otáčet v lodním zásobníku společně s ostatními naplněnými kapslemi. Na maličké obrazovce naskočilo číslo "13".
Davidovi bylo tedy přiděleno týmové číslo třináct, dokud nedojde k nějaké změně v organizaci výsadku.
"Tady číslo jedna," zapraskala sluchátka. "Poručík Pollack. Jste členy týmu A."
Tým A tvořilo vždy prvních dvaadvacet vojáků, kteří se dostali do zásobníku. A příslušníci áčka platili vždy za nejlepší. David věděl, že se do áčka dostal pouze proto, že jeho kóje se nacházela blízko dveří.
"Je ve skupině někdo s bojovými zkušenostmi?" ptal se velitel týmu.
"Číslo pět," odpověděl hlas z minulosti, na který David nedokázal zapomenout. Mordo - na dvě stě procent.
"Ještě někdo?" Ticho. "Dvojka a pětka se vymění. Ostatní čekejte, než obdržíme taktické příkazy."
Spolu s dalšími členy týmu čekal David na taktické informace, které se měly objevit na obrazovce kapsle. Dosud na ní svítila pouze červeně zářící "13". Veškerá jeho pozornost se soustředila na příkazy - na strach tak nezbyl čas.

S číslem třináct před očima a s Mordem o pár kapslí dále se nacházel v tmavé katapultní kapsli v břichu prastarého transportéru, kterého tam někdo venku ostřeluje. To vše prolétlo Davidovi hlavou v okamžiku, kdy příval informací o bojové situaci vymazal na obrazovce svítící číslici.
Dva křižníky Unie se dostaly do kleští. Tři rhanské křižníky ležely ve vyčkávacím postavení, zatímco se sem hnal rhanský útočný transportér. Taktický computer předváděl nástin výsadku Davidova týmu v rozdělené formaci. Davidovi hned došlo, že při takovémhle manévru povede Mordo první a číslo třináct pak druhý blok.
"Třináctko, tady je jednička. Zvládnete to?"
"Ano, pane, myslím, že to dokážu." Bohužel to neví nikdo, dokud není po všem.
"Máte-li sebemenší pochyby, můžeme vás vystřídat. Nikdo vám nic neřekne. Jste ještě zelenáč. Na vedoucí pozici dáváme obvykle někoho, kdo už má něco za sebou, ale znáte situaci."
"Poručíku, tady dvojka." Mordův hlas zněl v éteru zcela bez výrazu.
"Co je, dvojko?"
"Dovolíte, abych položil třináctce jednu otázku?"
"Máte svolení."
"Demerite!" křikl Mordo s náznakem posměchu ve slovech. "Jsi to ty?"
David tiše zaklel a proklínal den, kdy poprvé spatřil náborový plakát. "Jo, Mordo! Jsem to já."
Vehemence Davidova hlasu způsobila v síti šokované ticho.
"Dokáže to, poručíku," řekl Mordo opět bezvýrazným hlasem.
"Dobře, třináctko, druhou skupinu povedete vy. Každý zaujme pozici pro katapultáž. Dvojko, třináctko, hned, jak vás katapultují, zavedete skupinu do plánovaného postavení."
"Ano, pane."
David se usilovně snažil nabýt znovu klidu. Dnes poprvé jde do boje a povede do něj i další nováčky. Tancoval by radostí. Mordovo "dokáže to" pro něj znamenalo víc než diplomy celého světa. Udivovalo ho, jak moc mu záleží na

uznání tohohle starého mizery.
"Áčko, připravte se, " řeklo číslo jedna.
David stál uprostřed kapsle, paže překřížené přes zbraň na prsou. Když zazněl ve spojové síti pětisekundový varovný signál, napjal v očekávání svaly . Kapsle se pohnula, škublo to s ní a pod nohama se otevřela podlaha do kosmického vakua. Proud vzduchu tryskající ven s sebou strhl i Davida a vystřelil ho dolů, pryč od transportní lodi.
David si rychle zjistil relativní polohu a na sledovacím okruhu si hned zjistil, že každý voják z jeho oddílu se dostal z lodi v pořádku. Pak zapnul pohon a namířil si to k nejbližšímu křižníku Unie. Senzor signalizoval, že jeden člen skupiny vypadl z řady.
"Třináctka jedenadvacítce: přidej plyn a jdi na pozici."
"Rozumím, třináctko."
David sledoval, jak jedenadvacítka nabírá rychlost, aby se zařadila zpět do formace. Tupý lesk skafandrů ukazoval skupinu roztaženou do vějíře v nepravidelných odstupech podél dvě stě metrů dlouhé linie, v rukách lasery připravené ke střelbě. Trochu dále po Davidově pravici se vznášela první skupina.
"Třináctko, zde je velitel Alfa."
"Slyším, pane."
"Až se dostanete ke křižníku, budete muset někoho kopnout do zadku. Taktici říkají, že Ratové už provedli výsadek. Při seskoku nás to zaneslo dost daleko od stanoveného cíle. Až dorazíme na místo, nepřítel tam už bude. Jasné?"
"Ano, pane."
Na obrazovce senzoru David sledoval, jak na druhé straně křižníku ratové zaujímají střelecká postavení, zatímco jeho lidé mají před sebou ještě dvanáct kilometrů.
"Bože! My jsme snad jediní, kteří jsou venku."
"Tady je třináctka, zůstaňte na příjmu."
Davidova obrazovka by se měla hemžit body představující další týmy, které následují Alfu do boje. Ale vše co viděl, byl světlý bod Gonzálese.
"Jedničko, tady třináctka. Ostatní týmy..."
"Já vím, třináctko. Cosi jim brání v katapultování, ale nedostal jsem od Taktického další příkazy. Proto budeme udržovat formaci. Musíme Raty trochu prohnat, než dorazí naše kavalerie. Rozdělte se, hned jak dosáhnete hranici dostřelu."
"Jistě, pane."
David odhadoval dobu, kdy se dostanou na dostřel Ratských zbraní.
"Druhý oddíle, tady třináctka. Jedna skupina Ratů se nachází na dvanácté hodině u nejbližšího křižníku. Nastavte plný výkon zbraně, vzdálenost osm tisíc metrů, střílet na můj pokyn."
David sledoval vlastní zbraň, až ukazatel vzdálenosti spočine na 8000 metrech. "Palte!"
Jakoby spolu trénovali dlouhé měsíce, počala celá skupina opisovat lasery velký světelný oblouk putující po přibližujících se ratských vojácích.
O chvíli později vyslala laserový paprsek i první skupina. Davidova obrazovka ukázala, že zbytek Ratské formace se stáhl zpátky za křižník, který jim měl posloužit jako štít.
Ze tmy vyšlehl dva metry tlustý paprsek bílého světla. Zasáhl naplno střed druhého oddílu a každý skafandr, kterého se dotkl, se rozletěl v malé explozi. David zapojil kanál taktického velení.
"Tady je velitel Alfa. Ratové mají venku velký vrhač. Nemůžeme se k němu přiblížit." Velitel uvedl i jeho přibližnou pozici, když další paprsek prolétl kolem Davidovy hlavy ve vzdálenosti několika metrů.
"Vidíme ho, veliteli Alfa."
David provedl bleskovou kontrolu sítě a oznámil, že ztratil tři vojáky. Pak zúžil sestavu a pokračoval v cestě vpřed. Průzorem spatřil zážeh lodních motorů, běžících na plný útočný výkon. Další blesk zasyčel dost blízko na to, aby ohřál jeho skafandr. David si všiml, že celý ratský oddíl se už stačil schovat za lodní trup křižníku a tam počal ostřelovat jeho skupinu menšími typy laserů. David přitom ztratil dva další muže.
"Třináctce od velitele Alfa. Zamiřte zbraně na lodní okraje. Musí trochu povylézt, aby na nás mohli střílet."
Zbylí vojáci pálili po okrajích křižníku a ratská střelba zeslábla.
"Třináctko, zde dvojka."
"Ano?"
"Vyřídili poručíka. Kolik ti zbylo lidí?"
"Pět."
"Já jich mám sedm. Nemohu se spojit s Taktickým, proto to uděláme následovně: Já zůstanu u prvního oddílu a obejdu příď křižníku. Ty tady zůstaneš a zaměstnáš Raty. Chápeš?"
"V pořádku."
David odtáhl svou skupinu, která stále usilovně ostřelovala okraje lodi, do relativní výše dvou tisíc metrů. Mordo mezitím vedl své vojáky k lodní přídi. Nepřátelská palba byla ojedinělá. Přesto ale David viděl, jak zasáhli jednoho z Mordových vojáků. Než se dostali k lodi, ztratil Mordo ještě dva další.
Cestu prvního oddílu značkovala mlžná stopa. To znamenalo, že aby získali dodatečnou rychlost, napojili na tryskové dýzy pohonu i vzduch ze zásobovacího okruhu. Sotva zmizeli za přídí křižníku, počaly vesmírem křižovat tenké rudé paprsky laserů vojáků Unie a okamžitě jim odpovídaly tlusté bílé paprsky zbraní rhanských útočných oddílů.
"V pořádku, Merite. Teď se zaměřili na nás. Leťte k zádi a střílejte jim do zadnice. Je to jen předvoj, může jich být nanejvýš padesát."
"Rozumím, jdeme na to!" David současně zapojil pohonné trysky a tlakový vzduch. Prudká akcelerace jím smýkla kupředu.

Na zádi křižníku se dostala Davidova skupina mimo nebezpečnou oblast, postřelovanou ratskými lasery. Podle počtu paprsků, které z druhé strany neustále vyšlehovaly, podařilo se Mordovi na sebe soustředit pozornost Ratského oddílu.
Hned po obeplutí motorů křižníku zahájil David za chodu střelbu asi na tucet nepřátelských vojáků, kterým sloužily lodní trysky jako výborný kryt proti Mordovu útoku. Davidovi spolubojovníci následovali jeho příkladu a vydatně ostřelovali nepřátelské postavem. Mnozí Ratové zahynuli, ale většina se jich rychle začala vzdalovat se zapnutými tryskami pryč od lodi.
Merit tam zanechal dva vojáky jako zadní voj a se zbylými třemi vpadl do zad nejsilnějšímu ratskému postavení.
"Dvojko, tady třináctka."
"Právě včas. Kde jste?"
"Téměř na dostřel. Dýchám Ratům na záda."
"Okay, jestli jste krytí, začněte."
Mordo s první skupinou zahnali zbytek Ratů k lodní zádi. Ty, které druhý oddíl ještě nestačil vyřadit z boje, byli těsně přitisknuti k lodnímu trupu a využívali jako kryt všech lodních nástaveb, ochromených torpédových vrhačů a anténního systému.
"Druhý oddíle. Máte je jako na dlani. Na můj povel...palte!"
Střelba Meritovy skupiny zasahovala ratské pozice a Mordův oddíl se soustředil na ty z nepřátel, kteří se pokoušeli opustit loď a prchnout do bezpečí. Za několik desítek vteřin zajistila křížová palba vítězství Alfa-týmu.
"Třináctko, tady je jednadvacítka."
"Pokračuj."
"Máme vzadu potíže!"
David se odrazil od lodního povrchu, aby si zajistil potřebný výhled. Ratové, které před chvílí vyhnali z motorové sekce na zádi křižníku, se znovu stačili zformovat a zaútočili na Davidův dvoučlenný zadní voj.
David k sobě přivolal zbytky své skupiny a pak se spolu vydali vstříc útočníkům.
"Třináctko," zachraptěl Mordův hlas v mikrofonu, "dávejte na nás pozor. Asi za osm sekund se objevíme na druhé straně."
"Rozumím."
Ratové si všimli Davidovy skupiny oblétající lodní záď a přenesli na ně palbu z laserů. Okolí bylo zaneřáděno vypuštěnými plyny, Částmi výstroje, zbraněmi, těly a rudě zbarvenou mlhou zmrzlé krve. Jeden z paprsků zasáhl do prsou devatenáctku. Exploze skafandru vrhla Davida na lodní motorové trysky. Pokoušel se tento nečekaný pohyb korigovat, ale nádrže s palivem byly prázdné. Ještě než narazil, všiml si, že oba vojáci zadního voje jsou rozmáznutí po deskách a tryskách motorové sekce.
Pak už cítil, jak se mu do skafandru zarývá ocelový okraj jedné z trysek a zaslechl praskot žeber. Tlak uvnitř skafandru ztěžoval dýchání. Automatika zaznamenala pokles tlaku z pozemského 0,8 na 0,65. Pak tlak opět trochu stoupl, jak uzavírací zařízení vzniklou trhlinu okamžitě stáhlo. Pomocí rukou se obrátil a rychle znovu uchopil zbraň, která mezitím vysílala paprsek někam do volného prostoru. Vypálil dvakrát v rychlém sledu. Jeden z nepřátel po dobře mířené ráně explodoval, druhý to odnesl lehčím zraněním a proto se stáhnul z boje. David se ohlížel po dalších cílech ve svém okolí, ale když na jeden zamířil, cíl explodoval, ještě než na něj stačil vypálit. Do zorného pole mu pomalu vplouvalo pět zbylých členů prvního oddílu.
"Merite, zbyli tu ještě nějací?"
"Ne, seržante. Myslím, že ne." David se odrazil od lodního trupu, aby se setkal s Mordem. Dva zbylí členové jeho skupiny se k němu připojili.
"To jsou všichni, co zůstali naživu? Je někdo raněný?"
"Jen my tři."
Mordovým skafandrem to škublo, jak nastartoval trysky, aby se dostal blíž k Davidovi. Rukama Mordo otáčel Davidovým skafandrem a zjišťoval škody. "Dýchání je v pořádku?"
"Vydržím."
"A ostatní?" Dva vojáci utržili nějaké šrámy na výstroji, které se však automaticky zacelily.
Každý už ale dýchal z rezervy. Bolest na prsou vyvolávala nevolnost, a proto si David vzal jednu uklidňující tabletu.
"Co teď, seržante?"
Mordo se odrazil od lodi, rozhlédl se a rychle se vrátil zpět ke skupině.
"Míří sem jedna Ratská rota. Zalezeme do motorové sekce, opevníme se tam a jakmile se dostanou na dostřel, vezmeme si je do práce."
Mordo mávl směrem k lodnímu trupu a zbylí vojáci se počali rozmísťovat po celé motorové sekci. Až na číslo pět.

"Něco tě drží, pětko?"
Skafandr čísla pět se pomalu otočil a ostatní členové skupiny spatřili důvod jeho váhání. Pravá bota skafandru byla ustřelená. Bezpečnostní systém stačil včas zareagovat. Pahýl uzavřel a trhliny zalil rychle tuhnoucím plnidlem.
"Zde pětka," ozval se raněný voják. Hlas měl zastřený a jazyk ztěžklý od utišujících drog. "Nemám už vzduch... spotřeboval se při uzavírání díry."
"Dvojko, zde jedenadvacítka. Mám asi čtyřicetiprocentní zásobu vzduchu."
"Doleť pro něj a rychle se vraťte."
Mordo odtáhl Davida k okraji jednoho z motorů a připevnil lano spojené s Davidovým skafandrem k lodnímu trupu. Mezitím se vrátil ke skupině voják s raněným kamarádem. Mordo ihned přivázal k lodi i raněného. Pak vyhlédl přes

okraj motoru.
"Připravit. Jsou nad námi."
David zdvihl laser a rozhlížel se po nejbližším cíli. Vzal si další tabletu a když bolest počala opadávat, objevili se na dohled první Ratští vojáci. Zaměřil se na jednoho z nich a čekal na Mordův pokyn.
"Palte!"
Osm zbraní vyplivlo ohnivé jazyky. Než se Ratové stihli rozdělit do dvou skupin, zkosila přesná palba pozemských zbraní značné množství nepřátel. První Ratská skupina okamžitě zamířila k přídi, zatímco druhá se pokoušela zaútočit od lodní zádi. Okraj motorové paluby začaly ohmatávat spojené paprsky nepřátelských laserů. David se přitáhl lanem k centru paluby a vyčkával, až se první Ratové dostanou přes záď křižníku. Přezkoušel obrazovku senzoru. Až na zbytky po předchozí bitvě bylo okolí čisté. Loď mu zabraňovala ve výhledu. Nezbývalo než čekat, až se drobné světelné body představující nepřátelské Raty přesunou podél velké skvrny znázorňující vesmírný křižník.
Rhanská palba ustala. Davidův ukazováček na spoušti se napnul v očekávání. Dvě minuty utekly a nic. David zaklel.
"K čertu, kde jsou?"
"Zůstaňte na svých místech." Mordo vyhlédl zpoza rozervaného okraje paluby, která dosud rudě žhnula po zásazích energetických paprsků. Chvíli se ostražitě rozhlížel, pak se švihem přesmykl přes okraj a zmizel skupině ze zorného úhlu.
Interkom zapraskal: "Hej, má někdo z vás senzor, který ještě pracuje?"
"Já," přihlásil se David a uvolnil lano, které ho poutalo k lodi. Pak se přitáhl k lemu motorové trysky a odrazil se. Za chvíli stanul vedle Morda. Udiveně hleděl na nepřátelské vojáky, jak v nejvyšším spěchu odlétají ke vzdálenějšímu křižníku. Rychle pohlédl na senzor. Horní část obrazovky se pokryla hustým vzorkem malých světelných bodů.
"Co se děje?"
"Nechápu...útok v síle jednoho praporu." David mávl rukou vzhůru k vesmírnému panoramatu, osvětlovanému nespočetnými hvězdami.
"Výborně. To bude naše kavalerie. Konečně vyzkoumali, jak se otevírají u Gonzala dveře."
Za malou chvíli už kolem nich prolétávaly první skupiny pozemské útočné vlny. Nejvyšší možnou rychlostí se hnaly za Rhanci, kteří se spěšně stahovali ke svým transportním lodím.
Mordo zapojil vysílačku. "Taktiko, zde velitel Alfa."
"Zde taktika, veliteli. Dobrá práce."
Od ustupujících Rhanců se oddělila jedna malá skupina a zamířila s pálícími paprskomety vstříc středu pozemské útočné formace.
"Velitel Alfa taktice. Pošlete transportní člun k zádi bližšího křižníku. Cestu zpět bychom vlastními silami nezvládli."
Sebevražedné rhanské komando bylo pozemskými oddíly smeteno z cesty během několika desítek vteřin. Malé pozdržení útoku pozemšťanů však Ratům stačilo, aby se ostatní stačili stáhnout k transportním lodím a odletět.
"Rozumíme, veliteli. Člun hned odstartuje."
David se konečně uvolnil. Vzal si další tabletu slabého opiátu a vyčkával příletu transportního člunu. Zkontroloval uběhlý čas. S překvapením zjistil, že od katapultování uběhlo pouhých jedenáct minut. Cosi malého mu zastiňovalo pohled na přilétající člun. Lenivým pohybem to odstrčil pryč. Teprve nyní si uvědomil, že se jednalo o zmrzlý lidský prst.

O tři týdny později na Zemi si David prohlížel modrobílou pozemskou medaili třetí třídy, která mu visela na levé náprsní kapse. Pak pohlédl na tenké desátnické proužky našité na levém rameni jeho modrých vycházkových šatů. Vlastně ho stály celou sumu, o kterou mu byl zvýšen jeho žold.
Mordo ho seznámil s vojenskými zvyklostmi okolo medailí. "Nikdy si neber medaili třetí třídy, když nemáš "modrý". V případě, že ale na sobě "modrý" máš, pak neakceptuj nic, co není alespoň druhé třídy. Když tě povýší na četaře, pak to vychází plus mínus nula."
Mordův "modrý" byl tak starý, že už vypadal ošuměle. Přes šest širokých pruhů hodnostního označení a pestrou směsici nablýskaných řádů na prsou to byl pořád ten starý Mordo. Černá, do tvaru granátu formovaná hlava, trčící z modré uniformy ozbrojených sil, byla pořád to nejošklivější, co David dosud viděl. Seržantův obličej se nikdy neobjeví na plakátech, které zvou mladé muže do armády.
David zaslechl smích a vzhlédl. Pohled mu putoval po přijímací hale New Yorkského úřadu Ozbrojených sil až se zastavil na Mordovi, který se poplácával po rameni a třásl si rukou s nějakým jiným seržantem. Vyměnili si i tradiční pozdrav vojáka z povolání: "Ty ještě nejsi mrtvý?" Hned nato se oba zasypávali prostinkými obscénnostmi.
"Merite!" David při zvuku Mordova hlasu ztuhl. Pak se ale musel zasmát, když mu došlo, jak málo se vzdálil životu v táboře rekrutů, i přes to všechno, co stihl zažít. Mordo pozvedl ruku. "Pojď na chvíli sem k nám. Je tady někdo, s kým se musíš seznámit."
David prošel napříč halou a připojil se k oběma seržantům ozbrojených sil. Ten vedle Morda byl vysoký, štíhlý a vězel v zeleném oděvu, který vypadal jako šitý na míru, což asi pravděpodobně také byl.
Mordo kývl hlavou k Meritovi. "Jasi, to je ten malý, o kterém jsem ti právě vypravoval. Merite, tohle je Jas Kolker. Byli jsme spolu v jednom družstvu během základního výcviku."
David vážně potřásl Kolkerovi rukou a pak se dlouze zahleděl na seržantův pěkný obličej.
"Seržante, neznám vás odněkud?"
Mordo a Kolker se po Meritově otázce rozchechtali. Pak Mordo šťouchl loktem Kolkera do žeber. "Dělej, Jasi, ukaž mu to!"
Seržant Kolker se postavil do hrdé pozice, jasné oči hleděly na nepřítele, který zde bohužel nebyl k dispozici, a ruce

svíraly imaginární zbraň. David ho chvíli pozoroval a pak se rozesmál také.
"Plakát! Plakát, který verbuje nováčky!"
Kolker se uklonil. "Přesně ten."

"Seržante, kdybyste věděl, kolik kleteb rekrutů spadá na váš vrub."
Kolker se usmál, ale pak se zeptal: "Řekněte, máte dnes večer něco v plánu? Medaile vám vynesou několik neděl dovolené. Jaký máte program?"
Mordo zavrtěl hlavou. "Nic nemám." Obrátil se k Davidovi. "Pojedeš domů?"
David se na okamžik zamyslel. "Ne."
"A kde vás zastihnu?"
Mordo si poškrabal zátylek. "Ubytovali jsme se v jednom penzionu plném štěnic na 44. ulici."
Kolker chvíli přemítal, pak se ušklíbl a mávl odmítavě rukou. "O tom už nechci slyšet. Vy dva hrdinové se přestěhujete ke mně a rozbijete si tam svůj stan. Zavolám ženě a oznámím jí, že přijdete. Pak se podíváme, jestli se nám nepodaří tohle město trochu vysušit."

Když příštího rána David otevřel oči, ihned je zase kvůli jasnému, ostrému světlu zavřel. Zvedl ruce a opatrně se jimi dotkl hlavy. Udivilo ho, že tam místo ní nenahmatal kovadlinu.
"Ale, hrdina žije."
Hlas byl ženský. David si zastínil oči a teprve pak je otevřel. Štíhlá, příjemně vyhlížející žena v kalhotách a domácím plášti stála vedle postele a držela v ruce sklenku naplněnou červenou tekutinou.
"Kdo...kdo jste?" David se posadil.
Podala mu sklenici. "Nejdřív to vypijte."
"Co je to?" zeptal se, když bral sklenici do rukou.
"Vypijte to."
David tedy pokrčil rameny a pil. Rudá tekutina si propálila cestu až ke konečkům prstů u nohou, tam se obrátila a při zpáteční cestě přivedla do varu každičkou část Meritova těla.
"Uaaah...Bože, co to je?"
Žena se posadila na okraj postele, položila sklenici na noční stolek a usmála se na Davida. "Já jsem Della Kolkerová."
"Žena seržanta Kolkera?"
Přikývla.
"Je mi líto, jestli jsem vám způsobil nějaké potíže, paní Kolkerová."
"Říkejte mi Dello a nemusíte se omlouvat. Strávila jsem lepší část života při tom, že jsem Jasa a Cose přiváděla po jejich půlnočních výpravách opět k životu."
"Cose?"
Della se zatvářila překvapeně. "Cos. Cosgrove. Chcete říci, že neznáte křestní jméno seržanta Morda?"
"Cosgrove?"
"Správně. Ale v dobách jeho rekrutských začátků jsme mu říkali Cos."
"Dello, vy jste byla s oběma v základním kursu?"
"Ano. Ale teď už k armádě nepatřím."
David zalétl pohledem k druhé posteli stojící v pokoji. Byla prázdná a řádně ustlaná.
"Kde je Mordo...Cos?"
"Cos i Jas odešli asi před dvěma hodinami k budově Ozbrojených sil. Je vchodu nějaká velká věc."
Della si všimla, jak na ni David upřeně hledí a usmála se. "Proč si mě tak prohlížíte?"
David zrudl. "Promiňte. Nechtěl jsem na vás tak zírat. Ale nedokážu si představit, že jste s nimi prodělala celý výcvik. Neexistuje nějaký zákon, který by bránil, aby se vojáci brali?"
"Ano," souhlasila Della, "proto jsem opustila armádu. Tehdy, kdy Jase převeleli k Public Relations, jsme se rozhodli, že to riskneme." Zasmála se. "A co vy? Máte dívku?"
"Přítelkyni. Ze základního kursu. Jmenuje se Ann."
Chvíli na něj zamyšleně hleděla a pak mu zlehka položila ruku na rameno. "Od okamžiku, kdy Jase převeleli od bojových oddílů, nemám už strach. Ale buďte opatrný, Davide. Neotvírejte příliš své srdce, abyste pak netrpěl."
"To bude v pořádku. Je na Měsíci u 31. divize."
"Snad máte pravdu. Tam zatím žádné nebezpečí nehrozí."
U domovních dveří zazvonil zvonek a Della se zvedla. Vyšla z místnosti a přitom zavřela dveře. David využil příležitosti a vstal. Když se vrátil z koupelny, našel Morda, jak skládá své věci do zavazadel. Mordo vzhlédl.
"Sbal si věci, hrdino. Všechny dovolenky byly odvolány."
David si natáhl zelenou blůzu uniformy.
"Co se děje?"
"Ratové obsadili planetu Dismas III. Je to nevýznamné místo, ale může jim posloužit jako dobré nástupiště pro útok na Zemi. Samozřejmě za předpokladu, že tady postaví odpovídající základnu. Protože nás až dosud nikam nepřiřadili, pošlou nás ke 12. divizi. Má být částí expedice vyslané na Dismas III."
David položil na postel svůj vak, otevřel zásuvku a začal si balit věci. "A co se stalo s vojáky, kteří byli na Dismasu?"
Mordo potřásl hlavou. "To se neví. Říká se, že je pobili do posledního muže. Ratové udeřili rychle a tvrdě."
David se obrátil ke dveřím.
"Teď tam raději nechoď," zarazil ho Mordo. "Jase také převeleli ke Dvanácté. Měli bychom je nechat chvíli o samotě."

David odhodil vak s věcmi na zem a posadil se na postel. Mordo byl rovněž hotový s balením a proto si vytáhl z pouzdra dlouhý černý doutník a zapálil si ho. Z druhé strany zdi se ozval tichý pláč. Mordo vyndal doutník z úst a kývl na Davida.
"No tak, hrdino, asi se vydáme na cestu. Co na to říkáš?"
David lhostejně pokrčil rameny. "Pokud jde o mě, jsem v pořádku."
Mordo zaváhal, chvíli se zaposlouchal a pak mávl rukou ke dveřím. "Jdeme."
David zdvihl ze země svůj vak a vyšel hned za Mordem z pokoje do haly. Della stála uprostřed obýváku a utírala si slzy. Jas postával u dveří ložnice. Obrátil se k Mordovi. "Cosi, nechceš mi jít na chvíli pomoct?"
Mordovo obočí vyjelo do výše, sjel pohledem k Davidovi, a pak zpět na Jase. "Ale jistě!" Poklepal konejšivě Delle na rameno a vešel za Jasem do ložnice. David opět položil zavazadla na zem a podíval se na Dellu.
"Mohu pro vás něco udělat?"
Pomalu k němu přistoupila, oči zarudlé pláčem. "Požádala jsem Jase, aby nás nechal chvíli o samotě, Davide. Dozvěděla jsem se něco, co byste měl vědět."
"Já?" David překvapeně svraštil čelo. "A co?"
Zvedla dlaň a zlehka ho pohladila po tváři. "Jedná se o 31. divizi, Davide. Byla na Dismasu III., když planetu dobyli."
Merit na ni hleděl s kamenným obličejem a cítil, že se mu úzkostí svírá žaludek.
"Ne. To musí být nějaký omyl, Dello. Vždyť Jedna třicátá je na Měsíci..." Vrtěl hlavou. "Jednatřicátá divize je na Měsíci. Dostal jsem od Ann dopis..."
Podíval se Delle do očí a přečetl si v nich celou pravdu. Přivřel víčka a tiše řekl: "Děkuji za zprávu."
Ramena se mu ještě třásla, když se obrátil ke dveřím. Sebral vak s prádlem a zavolal: "Mordo! Potřebujete na to snad celý den?"

Skrze lehkou noční košili cítil její pružné a výcvikem zocelené svaly. Nyní mu však připadaly vláčné a jemné. Protáhla rozkošnicky paže a prudce se zatočila dokola, až jí lem noční košile spirálovitě zavířil kolem kotníků.
"Žiju! Já tak hrozně moc ráda žiju, Davide!"
Ležel natažený na posteli v malé místnůstce, přes boky měl přehozené prostěradlo. Oči se mu vpíjely do vířícího obrazu. "Ty si nepřipouštíš starosti?"
Zastavila se, přiběhla k posteli a vrhla se na Davida. Jejich rty se navzájem našly.
"Nikdo - Ratové, naše armáda -nikdo, nám nemůže vzít to, co prožíváme..."
Natáhl pravou ruku a přitáhl si její hlavu ke svým rtům, zatímco levička pomalu klouzala po Anniných zádech...

"Desátníku?"
David otevřel oči. Nějaká ruka mu třásla prudce s ramenem. Vzhlédl a spatřil nad sebou tmavou postavu, jejíž obrysy splývaly s tmavým pozadím mizerně osvětleného bunkru.
"Co se děje?"
"Jste na řadě, desátníku. Máte hlídku."
David se posadil a protíral si oči slepené spánkem.
"Přeložili palebné postavení?"
"Ne, ale strážní linie jsou teď jinak rozložené."
"Vstal už zbytek hlídky?"
Tmavá postava souhlasně přikývla. "Jsou shromáždění před kapitánovým bunkrem. Jděte probudit Morda."
David zabručel, že rozumí a postava se otočila a zmizela za závěsem zatemňujícím vchod. Rázným švihem položil nohy na zablácenou podlahu, dobelhal se k slabě svítící stolní lampičce a položil pravou nohu na bednu, která jim sloužila jako stůl. Povytáhl rozedranou nohavici o trochu nahoru a prohlédl si obvaz na svém lýtku. Byl sice špinavý, ale jinak pořád neporušený. Na lavici vedle stolu se zavrtěla postava zabalená do izolační deky. "Je čas?"
"Jo. Jsi seržantem celé hlídky."
Mordo vyskočil na nohy. David zatím sundal nohu ze stolu.
"Jak vypadá tvá noha?"
"Myslím, že zanícená není." David posbíral výstroj a začal se připravovat.

"Nejsou léky, energetické zdroje pro naše zbraně, chybí i potraviny -k čertu, Mordo, jak máme Raty bez toho všeho porazit?"
Mordo odhodil plachtu stranou a připjal si výstroj.
"Přestaň si už stěžovat, hrdino."
David pozvedl zbraň a zkontroloval zásobník. "Osm procent. Skvělé." Mrkl vzhůru k Mordovi. "Nevím, proč ten krám tahám s sebou. Nač vlastně je? Abych s ním mlátil Raty po hlavě?"
Mordo se ušklíbl. "Na to je příliš lehká, Merite. Ještě tak vypíchnout oči, to by šlo."
"Mordo, jestliže Jednatřicátá postupovala při obraně planety stejně jako my při invazi, není divu, že ji celou vyhladili."
Seržant už stál před zatemňovacím závěsem. "Kupředu, maršále. Mrkneme se, jestli dokážeme dát to naše stádo dohromady. Měli bychom zajistit, aby nás včas varovali, až Ratové zaútočí."
Když David vyšel za Mordem ven do tmy, musel se na chvíli zastavit, aby si na to oči přivykly. Během čtyř měsíců invaze se 12.divize důvěrně seznámila se všemi souhvězdími na večerní obloze Dismasu III. Mezitím je vojáci stihli pojmenovat poněkud obscénními názvy. David se zahleděl k Nemožné souloži. Tohle jméno mu přiřkl Jas Kolker - asi jeden měsíc před svou smrtí. Jas padl při Ratském přepadu 192. pluku 12. divize. Ze zamyšlení Davida vytrhl lehký úder

do ramene. Vzpamatoval se a vykročil za Mordem. Procházeli skrze polorozbořené zákopy poseté troskami až konečně stanuli před kapitánovým bunkrem.
Uvítalo je rachocení sondy detektoru pohybu. Při zaslechnutí známého zvuku oba ztuhli. David zahlédl v temnotě obrysy vojáků střežících vchod na velitelské stanoviště. Rachocení ustalo a David se usadil vedle jednoho strážného. Mordo vešel zatím dovnitř, ale vzápětí se opět objevil spolu s velitelem praporu A. Kapitán se sklonil k Meritovi. "Co dělá noha?"
"Je to dobré, kapitáne. A vaše?"
Kapitán se podíval na hodinky. "Hej, pojďte všichni sem ke mně." Muži i ženy určení na hlídku se sestoupili kolem velitele.
"Dobře. Buďte dnes v noci ostražití. Krátce předtím, než se Dismas vyhoupne nad obzor, udeří naše divize na nepřítele a pokusí se o průlom ze smrtícího objetí, ve kterém nás svírá 63. Ratská divize. Ratové očekávají posily. Kdyby se do nás zakousli, semleli by nás jak strojkem na maso."
"Kapitáne," ozval se jeden voják, "a kdy my dostaneme nějakou zásilku?"
"Teď ne," odpověděl kapitán. "Orbitální zásobování se samo sotva drží nad vodou a nemá věcí nazbyt. Ratové obsadili dočasnou skokovou přijímací stanici určenou pro tenhle sektor. Proto zde zůstaneme viset minimálně dalších pět týdnů. Ale ani Ratové na tom nejsou moc dobře, dokud nedostanou posily. Jestli chceme prorazit, pak dnes nebo už nikdy."
Mordo oslovil velitele: "Kapitáne?"
"Ano?"
"Odposlech."
"Správně, seržante," přikývl pochvalně kapitán. "Všichni odposlouchávači se pokusí zachytit každé pípnutí nebo šelest. Nepokoušejte se to třídit - hlaste vše. Jasné?"
"Jasné," zopakovaly okolo stojící postavy.
"To je vše, můžete jít." Pak se obrátil k Davidovi. "Palebné postavem je stále na stejném místě, ale linie se přesunula. Mordo ti předá plán."
David převzal z Mordovy natažené ruky kus papíru a následoval skupinu vojáků pochodujících zákopy, aby vystřídali noční stráže.

Jakmile zavedl poslední hlídku, vyšplhal se David následován jedním vojákem do jedné z početných jeskyň otevírajících svá tmavá ústí ven do tiché krajiny plné rozeklaných skalnatých stěn. Stoupl si ke vchodu a rozhlédl se kolem. V těchto skalách by se ukryla celá polovička obyvatel Země. Obrátil svou pozornost ke strážnému. Ten právě pozorně sledoval maličkou obrazovku nočního dalekohledu.
"Máte něco?"
"Ne." Hlas připadal Davidovi nějak povědomý.
"Antoine? "
"Ano." Odložila přístroj stranou a položila ruku Davidovi na rameno. Setřásl ji.
"Soustřeď se raději na dalekohled, Antoine."
Odvrátila se. "Proč mi neříkáš Carlo?"
"Víš proč."
"Protože pocházím z Rhany?"
David nesouhlasně mávl rukou. "Nevěděl jsem, že jsi odtamtud. Jednoduše nechci mít problémy - ne s vojákem."
Antoine dlouho obhlížela dalekohledem okolní terén.

"Ty jsi opravdu zarputilý, Merite. Jednoho dne se zlomíš."
David se kousl do rtů. "Ne teď - a ne zde. Raději už o tom mlč." Pohled mu znovu utkvěl na Nemožné souloži a v duchu si kladl otázku, kde asi Della Kolkerová byla a jestli jí to oznámili." Mávl rukou, aby zahnal nepříjemné myšlenky. Raději se zeptal Antoine: "A ostatní ti snad ztěžují život, protože jsi se narodila na Rhaně?"
"Ne," odmítla jeho domněnku. "V armádě je mnoho našinců. Jsme jednoduše jako všichni ostatní."
'To je dobře." Zaslechl, jak si Antoine cosi brumlá. "Co je?"
"Nic." Slova se dusila v slzách. "Tam venku je Třistašedesátá Ratská divize, Merite. Mám dva bratry - Daného a Stese - právě u ní. Nebo jsem je alespoň měla. Teď už nevím."
David napřáhl ruku. Zlomek sekundy se vznášela nad Antoininým ramenem, ale pak ji stáhl zpět.
"Má matka i otec pocházejí z Rhany. Žijí na Zemi."
Antoine si opovržlivě odfrkla. "Lenoškoví revolucionáři. Alespoň si nemusíš dělat starosti." Najednou zkameněla.
"Merite, mám něco na obrazovce."
David ji odstrčil stranou a napjatě se zadíval na maličkou, rudě svítící obrazovku. Slabé tepelné stopy pocházely ze skal u úpatí pahorku. Stiskl spínač mikrofonu v helmě.
"Palebné postavení, zde hlídka pět."
"Zde palpost. Co máš, Merite?"
"Mordo, dalekohled registruje teplo ve vzdálenosti čtyř set metrů." Přezkoušel zásobník energie. "Baterie jsou u něj na nule, proto nevím, jestli se jedná o nepřítele nebo jen o poruchy."
Mordův hlas skřípal ve sluchátkách. "Neriskuj. Přezkouším to sám, jen držte oči otevřené. Jakmile si budeš jistý, že se blíží Ratové, zavolej a zdekuj se i s hlídkou sem k nám."
"Okey." David přerušil spojení a ještě jednou se zahleděl na obrazovku. Obraz stále slábnul, až se teplotní stopa nedala

rozeznat od skalního pozadí. Otočil hlavu k Antoine a máchl rukou ke skalám.
"Přístroj už nefunguje. Ale měj se na pozoru."
Ukázal na její laserovou pušku. "Jak si na tom s laserem?"
"Tak na jedenácti procentech."
"Dej mi ho."
David si vyměnil s Antoine zbraně a pak položil laser vedle sebe na okraj skály. Cítil, jak ho pálí oči od usilovné námahy spatřit neviditelné. Stíny pobledly a zakolísaly. Pak pod ním explodovala skála v záplavě ohně z paprskometů zaměřených nahoru k jejich úkrytu.
Bláto před Meritem se rozstříklo, jak vypálil z laseru dva dlouhé obloukovité impulsy směrem dolů. Pak odhodil nepotřebnou zbraň na zem. Zásobník byl zcela vybitý. Zapojil vysílačku.
"Mordo, stanoviště pět! Už se to rozjelo. Vypadá to, že hlavní nápor míří na stanoviště sedm."
"V jaké síle?"
"Nejméně pluku. Možná i víc."
"Merite, chytni hlídku za křídlo a hejbněte kostrou, ať už jste pryč."
Merit vypojil vysílačku, narovnal se a křikl na Antoine. "Mizíme."
Byla skrčená u stěny jeskyně. Dřepl si vedle ní, chytil ji za rameno a zatřásl s ní. "Antoine, musíme pryč!"
Zápasíc s dechem se Antoine zhroutila na blátivou zem. David si s úlekem všiml, že pod levým prsem jí doutná blůza. Rychle jí rozepnul košili a nalezl silně krvácející ránu na prsou. Vytáhl z jejího opasku balíček první pomoci a přes ránu položil kus sterilní ho plastiku. Pak narovnal Antoine do sedu, vytáhl jí blůzu z kalhot, aby mohl plastik převázat obvazem. Nakonec jí vbodl do paže injekci se širokospektrálním antibiotikem kombinovaným s tišícím prostředkem. Když skončil s ošetřováním, vsunul raněné pod kolena i pod záda své ruce a s těžkým břemenem v náručí vstal. S úlekem zjistil, že hledí do tmavého ústí Ratského paprskometu. Opálený obličej nepřátelského vojáka se ironicky ušklíbl. "Velmi dobře, Quadro, vsadil bych se, že jsi ukončil kurs první pomoci s vyznamenáním." Sklonil hlaveň.
"Sešplhej dolů. Pro vás oba už válka skončila."
Ostré ranní paprsky Dismasu zaplavily šedivou krajinu pekelným, oranžovým světlem. Z tmavých nočních stínů rhanských strážných se vyloupli prachem pokrytí muži i ženy, velmi podobní pohublým pozemským vojákům, které střežili. Mezi dvěma skalními srázy sedělo na holé zemi asi třicet zajatců. David se zády opíral o skálu a na levé noze mu spočívala Antoinina hlava. Přes ramena ji v noci přehodil svou nepromokavou izolační deku. Aby se probral z mrákotného polospánku, potřásl prudce hlavou. Pak prohrabal krabičku s léky. Měl v ní ještě jednu dávku narkotika. Carlina lékárnička byla už samozřejmě prázdná.
"Davide?" zašeptala měkce.
Pohladil ji po tváři. "Jsem tady."
"Davide...co s námi bude?"
David se usmál. "Potěšila tě ta dávka narkotika?"
Zachichotala se, ale pak se jí znovu zkřivil obličej pod novým návalem bolesti. "Není špatná."
Přitiskl ji honem prst na ústa. "Šetři si dech. Nesmíš se vysilovat mluvením."
Carla konečně upadla do neklidného, křečovitého spánku. Rozhlédl se kolem sebe. Ze zajatců neznal nikoho, ačkoli všichni nesli na uniformách označení příslušnosti ke 12. divizi.
Ze stráně k nim dolů sešplhal jeden nižší rhanský důstojník. Zastavil se uprostřed skupiny zajatců a přejel přítomné obvyklým lhostejným "pětisetmetrovým" pohledem. Byl oblečen do zablácené a rozedrané uniformy.
"Kdo tady velí?" vyštěkl.
David se pátravě ohlédl po svých sousedech. Mezi nimi byl pouze jeden seržant s vyšším hodnostním označením. Ten byl však zahleděn do hlubin svého nitra, kam mohl dohlédnou jen on.
David pozvedl hlavu: "Řekl bych, že asi já."
"Jméno?"
"Merit."
Důstojník se ještě chvíli rozhlížel kolem, ale pak opět spočinul pohledem na Davidovi.
"Merite, vy a vaši lidé se přiřadíte do větší skupiny zajatců, kteří sem brzy dorazí. Do té doby se chovejte klidně a nic se vám nestane!"
David sjel pohledem ke Carle. "Co bude s raněnými?"
"Musíme se postarat nejdříve o své vlastní. Ty z vás, co nebudou schopni chůze, ponesete."
Pak se otočil a zmizel mezi skalami. David pozorně sledoval ratské vojáky, kteří procházeli mezi zajatci a prohlíželi si jejich obličeje.
"Seržante! Seržante Antoine, -co uděláme s tímhle zajatcem?"
Volaný rychle přispěchal a zadíval se na vojáka, na kterého ukazoval ratský svobodník.
David se dlouho nerozmýšlel a vykřikl: "Vy tam, seržante! Jmenujete se Antoine?"
Seržant se ohlédl, zavadil pohledem o Davida a přikývl. David ukázal na dívčí hlavu, spočívající mu tiše v klíně. "Je tady vaše sestra Carla."
Seržant seběhl rychle dolů a posadil se vedle Carly. Rozpřáhl ruce, aby ji objal, ale David ho pevně chytil za zápěstí.
"To ne, ublížil byste jí. Má na prsou silně krvácející ránu. Potřebuje rychle lékařskou pomoc."
Seržant vstal, rychle se rozhlédl a pak křikl na jednoho z ratských sanitářů. "Hej vy! Pojďte sem!"
Sanitář rychle přiběhl. "Seržante?"
"Přenesete tohoto vojáka Ozbrojených sil na transportér s raněnými. A taky převažte jeho ránu."
"Ale seržante, musíme se postarat o vlastní raněné."

Ratský seržant se napřímil, namířil paprskomet na sanitáře a upřel na něj pronikavý, ledově studený pohled. Voják ihned poklekl vedle Carly a počal jí prohlížet zranění.
Seržant přátelsky pokynul Davidovi. "Děkuji vám, desátníku."
David ukázal na skupinu raněných zajatců. "Co bude s nimi? Sami daleko nedojdou."
Seržant chvíli zamyšleně pozoroval Davidovu tvář a pak pomalu přikývl: "No dobře. Udělám co budu moct." Pak si všiml, že jeho sestra otevřela oči, a proto si k ní přisedl.
"Carlo."
Ztěžka oddychovala. "Ahoj, Stesi." Slabě pohnula hlavou směrem k Davidovi. "Zachránil mi život, Stesi - drž od něj dál své kamarády."
V seržantově tváři se zavlnil slabý úsměv. Podíval se na Davida a řekl: "Naložím vaše raněné na vozy a dám je odvézt do nemocnice. Máte na srdci ještě něco?"
David zavrtěl hlavou. Ratský seržant vstal a strčil do sanitáře špičkou boty. "No?"
"S ní už bude všechno v pořádku, seržante," ujišťoval ho honem zdravotník. "Ale na vozech jsou naši vlastní ranění vojáci."
"Shoďte dolů každého, kdo může jít sám. Místo nich naložte ty raněné Pozemšťany, kteří by to nezvládli. Rozumíte?"
Ošetřovatel se hněvivě ohlédl po Meritovi, ale pak řekl: "Ano, seržante."
Seržant Antoine se ještě jednou sehnul ke své sestře a jemně ji pohladil po tváři. "Carlo, už musím jít. Tenhle klaun se o tebe postará. Myslíš, že to půjde?"
Carla souhlasně přivřela víčka. David ulehčené řekl: "Děkuji."
Seržant se otočil k sanitáři. "Jestli zemře, ty umřeš taky - chápeš?"
Voják se rozhořčeně zahleděl na seržanta, ale pak se znovu sehnul k obvazům. "Nechceš mi jít raději z cesty, abych se mohl konečně o tu dívku postarat?" odsekl.
Seržant vstal, otočil se a odešel.

Rhanci obdařili Dismas III výstižným jménem. I zajatí vojáci ho od nich převzali, když doklopýtali vysíleni do rhanského tábora. Škvára. Někteří z nich si to jméno vícekrát opakovali a divili se, že na ně nepřišli sami. Sluneční paprsky ožehly kamenitou půdu planety tak důkladně, že se nemohlo nabídnout vhodnější jméno. Škvára. Šlo hezky skrz zuby.
Malátný od pětihodinového pochodu rozpálenou kamenitou pouští, si teprve tady uvědomil, že rhanská stráž, která je doprovázela, je pouhou skupinou rozedranců, hladových a bez řádné výstroje, stejně jako jejich zajatci.
V jedné chvíli jejich cesty začaly stráže nadávat a hulákat, aby uvolnili průjezd motorizované koloně nových, modře natřených nákladních aut, které mířily na opačnou stranu.
Davidovo srdce trochu pokleslo, když na vozech spatřil Raty v plné zbroji bez jediné poskvrnky. Ratům právě dorazily posily.
"Desátníku?"
David otočil hlavu a tázavě se zahleděl na vojáka klopýtajícího pod tíhou jiného. Paže raněného spočívala na kamarádově rameni a pevně se ho držela. David pochopil nevyslovenou prosbu a podepřel raněného muže z druhé strany. Přebral tak část jeho tíhy na sebe.
"Proč jste ho nenechal u nějakého transportu raněných? Vždyť se sotva vleče."
Voják k němu obrátil unavenou tvář a chmurné se pousmál. "Rhanci, kteří nás zajali, nebyli tak útlocitní, jako ti vaši. Connie schytal jen popáleniny vnitřních útrob, proto si mysleli, že je schopen pochodu."
David si vojáka prohlédl trochu pozorněji a teprve nyní si s překvapením uvědomil, že on je vlastně ona. "Co pro vás tenhle chlapík znamená?"
"Manžel."
David se zatvářil nesouhlasně. "Měli jste si to uvědomit. Měli jste si to pořádně promyslet, sakra."
Tiše se zasmála. Pak se zpříma podívala Davidovi do očí. Čerstvé slzy si hledaly cestu prachem usedlým na jejích lících.
"Měli jsme svou chvíli, desátníku. Ať se stane cokoli, prožili jsme spolu jednu krásnou...chvíli."
David se raději zahleděl kupředu přes hlavy zajatců. Jeho zájem upoutal jeden ze strážných, který ztěžka klopýtal se zbraní přes rameno vedle kolony zajatců. "Hej!"
Rhanec pozvedl hlavu. "Klid. Nebavte se a šlapejte."
"Co byste říkal několikaminutové přestávce? Někteří lidé jsou na pokraji sil."
Stráž mávla rukou kupředu. "Za chvíli jsou na místě. Tam si odpočinou."

David otočil hlavu naznačeným směrem. Vpředu před kolonou vojáků vlekoucích se po prašné cestě z posledních sil se rozkládal vojenský tábor. Na obloze bzučela sinalá žluť krycího silového pole.
Znovu musela kolona sejít ze silnice, aby kolem mohly projet další vozy naložené výstrojí směrem k místu, odkud přišli.
David znovu podepřel raněného vojáka a cele se soustředil, aby přizpůsobil chůzi krokům toho druhého. Ještě ušli hodný kus cesty, než konečně prošli přes kamenitou planinu a ocitli se uprostřed tábora a zároveň za ostnatým drátem.
Pak už jen David unaveně klesl k zemi a okamžité usnul.

Přišel k domu svých rodičů a stiskl zvonek. Dveře se otevřely a matčin obličej vyplnil jeho zorný úhel. "Odejdi! Pryč z mého domu, ty dětský vrahu! Odejdi!" Pozvedla ruce a pokoušela se zarýt nehty do jeho tváře. David šokované uskočil.
"Vrahu dětí!"

Klopýtal dolů po schodech a s otevřenými ústy se zastavil na chodníku. Všiml si hlav sousedů vykloněných z oken okolních domů.
Obrátil se a rychle odcházel. V uších mu neustále zněl matčin křik.
"Davide, Davide!" zaslechl otcovo volání, ale už se neohlédl.

David se posadil a rychle zahnal nepříjemný sen do hloubi svého podvědomí. Pak si uvědomil, že nastala noc a kdosi ho přikryl nepromokavou dekou. Upřel zrak k noční obloze, ale skrz žluť silového pole dokázal rozeznat jenom Nemožnou soulož.
Vedle Davida se usadil postarší voják. Mávl rukou směrem k svítícím sloupům emitorů.
"Když se někdo dostane mezi ty dva sloupy, nezbude z něj víc než malá hrstka popela."

Otočil se k Davidovi. "Ira Hayes. Byl jsem sanitářem u 124. pluku 12. divize."
"Merit. První prapor 91. pluku," řekl David a nespouštěl zrak ze svítících sloupů.
Hayes si povzdechl. "Podle toho, co jsem slyšel, nezbylo z vašich chlapců ani na jedno poloviční požární družstvo."
David si ostře přeměřil vedle sedícího sanitáře. "Co chcete, Hayesi?"
"Co dělá noha?"
Davidova ruka vklouzla pod deku. Nahmatal ránu a s mírným překvapením zjistil, že je pokrytá tenkým flexibilním filmem. "To jste udělal vy?" zeptal se už o trochu laskavěji.
"Hmmm. Rhanští doktoři mě zásobili úplně novými léky. Potěšilo mě to, jako dárky pod vánočním stromečkem. Čisté obvazy, plastový film, silná narkotika a podobné krámy."
David zahýbal nohou. "Je to v pořádku. Cítím se dobře."
Hayesovi zahrál na tváři spokojený úsměv. "Zánět zítra zmizí. Muselo vás to ale dost bolet, když jste s tím běhal."
Merit odhodil deku stranou. "Nechali vám tu Ratové i něco k jídlu?"
"Ale ano," ujistil ho Hayes a vstal. Pak pomohl na nohy i Davidovi. "To se snadno zařídí. Znám zdejšího vrchního."
Oba procházeli mezi tichými obrysy spících zajatců až tam, kde do tmy svítilo tmavě červené světlo.
Když přišli blíže, z červeného světla se vyklubala malá kamna. Mezi kupou beden vedle kamen seděl holohlavý pozemský voják. Hayes na něj přátelsky zamával. "Kaziku, můžeš Meritovi ohřát něco z toho erárního blafu?"
Merit i Hayes se usadili vedle malých kamínek, zatímco Kazik otevřel jednu z krabic, vytáhl z ní konzervu a na malou chvilku ji postavil na kamna. David zvedl udiveně obočí, když mu Kazik podal plechovku. Vzal si ji, nedůvěřivě otevřel víčko a pak se užasle díval, jak z konzervy vystupuje horká pára. Kazik se krátce zasmál. "Tahle ratská kamínka vaří rychle."
Ukázal na kouřící obsah. "Podobně se vede každému, kdo vstoupí mezi dva sloupové emitory, které obklopují celý náš tábor."
Mávl rukou ke kamnům. "To je jedna varianta se zmenšeným výkonem, ale v podstatě ta samá."
David vytáhl z opasku lžíci, ponořil ji do plechovky a strčil si ji vrchovatě plnou horké směsy do úst. Jak žvýkal, zkřivil se mu obličej. "Chutná to hrozně."
Kazik lhostejně řekl: "Rat to má rád."
Merit si nabral ještě jednu lžíci, ale pak odsunul konzervu stranou. Chvíli mlčky pozoroval okolí a pak se zeptal Hayese: "Viděli jste v táboře někoho od 31. divize?"
"Ne," odpověděl Hayes. "Budou asi v druhém táboře."
"V druhém táboře?"
"Jo. V dlouhodobém. Pošlou tam i nás, až nás prověří."
Hayes ukázal na návrší za nízkou dlouhou budovou. "Všichni, co jsou tady uvnitř, patří k 124. pluku a ke zbytku 91. - všechno z 12. divize. Ráno se dovíme víc, ale ostatním divizím se asi podařilo stáhnou do hor."
Kazik si zlostně odfrkl. "No a co? Viděl jsem dost po zuby ozbrojených ratských oddílů, aby dokázali zlikvidovat všechny zbytky naší takzvané "Invazní armády."
Merit si podepřel zamyšleně bradu a zakoukal se na rudě zářící kamna. "Jestli dokáží vydržet dalších pět týdnů, pak přiletí záložní armáda s čerstvými silami. Kdyby dokázali udržet přistávací plochy..."
Kazik se posměšně uchechtl. "Nelze bojovat kamením proti paprskometům, Merite." Vstal a pokynul jim na pozdrav. "Dobrou noc."
O pár kroků dál se stočil na zemi do klubíčka, přetáhl si přes sebe nepromokavou deku a usnul. Merit zavadil pohledem o Hayese. "Není právě bojovně naladěn, že?"
Hayes tiše řekl: "Merite, musíme to chápat. Každý voják v táboře má nějaké zranění. A všichni viděli posily a zásoby, které Ratové dostali." Hayes potřásl hlavou. "Nepředpokládám, že by likvidace čtyř pozemských divizí zrovna poškodila rhanskou pozici u jednacího stolu. Nemluvě o tom, že se dostali na útočnou vzdálenost k Zemi."
"Hayesi, co je to za jednání?"
"Asi jste o něm neslyšeli. Mělo by se jednat o příměří. Rhancům se moc nezamlouvá, jak početné síly sem naši vysadili." Hayes se zvedl. "Asi bych měl také popřát "dobrou noc"."
Sanitář odešel a David začal opět klímat.

Asi za týden odvedli Davida společně s ostatními zajatci k budově, která oddělovala od sebe oba dva tábory.
Stál v řadě, opíral se o zeď a díval se ke vchodu do budovy. Na přístupové straně byla ostře střežená řada sloupových emitorů, které pro tuto chvíli odpojili od přívodu energie. Ucítil úder do ramene.
"Jsi na řadě, Kvádro." Ohlédl se a spatřil vojáka Rhanských bojových oddílů, jak míří paprskometem v jeho směru.

Odlepil se ode zdi a vstoupil do malé místnosti. Vedle protilehlých dveří seděl za širokým psacím stolem ratský major. Vedle něj se hrbila u počítačového terminálu mladá písařka. Major vzhlédl. "Jméno a řadové číslo, desátníku."
David koutkem oka zaregistroval, že v místnosti jsou ještě dva strážní, kteří se ležérně opírali o zadní stěnu kanceláře. Nevěnoval jim však pozornost. Ta plně platila důstojníkovi za stolem. Všiml si, že levý rukáv majorovy polní blůzy je prázdný.
"Merit, David E., řadové číslo SSZ 11734956692."
Na majorův pokyn zaznamenala písařka požadované informace do počítače. Proběhla malá chvilka, pak se dívka obrátila ke svému nadřízenému a zavrtěla hlavou. Major se podíval na Davida a řekl: "Dobře. Jste čistý. V souladu s dohodou, kterou jsme s SSZ uzavřeli, budou vaši nadřízení vyrozuměni, že jste naživu jako válečný zajatec." Pak dal znamení stráži. "Další."
"Majore, co jste myslel tím, že jsem čistý?"
Major si povzdechl a opřel se v křesle. "Ani naše armáda a ani naše úřady nezaregistrovaly u vás nebo u vaší jednotky nějaké válečné zločiny. Dokud se budete řídit určenými pravidly, nic se nezmění. Plukovník Wells vám vše ostatní vysvětlí."

Stráž doprovodila Davida do vedlejšího tábora. Tam mu strážný ukázal malý domek, sloužící ke vstupu do objektu. "Wells je tam uvnitř. Pohyb." Než si David s překvapením uvědomil, že už za ním strážce nejde, dostal se až k domku. Cestou potkal několik zajatých pozemských vojáků. Všichni nosili označení 31. divize. Před vstupem do budovy se rozhlédl. Poněkud dále stranou stáli tři ratští vojáci a nespouštěli z něj oči. Setřel si z čela pot a konečně vstoupil dovnitř.
Jakmile před sebou spatřil nárameníky plukovníka Pozemských ozbrojených sil, stoupl si ihned do pozoru. Wells pozvedl oči od papírů, které mu ležely na stole. "Pohov. Jméno?'
"Desátník Merit, David E., pane."

"Udělejte si pohodlí, desátníku. Cvičiště je odsud značně vzdáleno." Odkašlal si. "Jsem v tomto táboře velícím zajatcem. K mým povinnostem patří dávat pozor, aby se naši vojáci chovali podle pravidel."
David se zatvářil udiveně. "Pravidla?"'
"Přesné tak. Vlastně je jen jedno pravidlo - nedělat potíže. To znamená žádné pokusy o útěk, sabotáže, stávky, jednoduše nic. Rozumíte?"
David se na plukovníka pozorné zadíval. Postarší důstojník, v polní uniformě, na rukávu odznak 31. divize.
"Nejsem si jist, plukovníku. Není snad povinností zajatce , aby se pokoušel o útěk? "
Wells zkoumavě pozoroval Davidovu tvář. "Synu, zanechal jsem přes osm set mužů a žen z mé divize v ratských nemocnicích. Uzavřeli jsme dohodu..."
"Dohodu!"
"Přesně, desátníku. Dohodu. Dostaneme potraviny, lékařskou péči pro naše raněné a umožní nám obvyklé spojení s SSZ. Když budeme dělat potíže, vše ztratíme."
David na chvilku zavřel oči. Pak opět vzhlédl. "Plukovníku, je budova odposlouchávána?"
Wells zavrtěl hlavou. "Ne. Co jsem vám řekl, je oficiální linie. Držte se jí, jasné?"
"Pane, částí důstojnické přísahy je..."
Wells se napřímil. "Zapomínáte na svou situaci, vojáku! Můžete jít a začleňte se!"
"Plukovníku, možná jste zapomněl na naši situaci. Na útok proti Třetí a Dvaadvacáté divizi. Co se stane se zbytkem mé jednotky? Když něco podnikneme..."
"Merite, jste válečný zajatec a jako takový jste vázán přísahou plnit moje rozkazy. A ty zní: jít ven a nedělat nic. Jen přežít. Válka pro nás oba už skončila."
Plukovníku..." To je vše, Merite."
David se obrátil a vyšel ven. Pár kroků před budovou zůstal stát a chvíli pozoroval život v táboře. Mnozí zajatci se zabývali lehkými domácími pracemi, Z nepromokavých dek si vyrobili malé stany a mezi nimi visely šňůry s potrhanými svršky. Jeden z mužů, kteří se schovávali před palčivými slunečními paprsky ve stínu budovy, vybídl Merita: "Jen klidně jdi a zařiď se tak jako ostatní."
Merit si všiml, že i tento voják patří k 31. divizi, a proto se ho zeptal: "Neznáte náhodou jednoho vojáka...dívku... Watkinsovou? Ann Watkinsovou?"
Chlapík vrtěl hlavou. "Z dvou tisíc vojáků naší divize je v táboře asi patnáct set a další polovička z tohoto počtu je v ratské nemocnici." Ukázal palcem k budově, kde byla umístěna správa tábora. "Jediní, kteří vědí něco takového zcela jistě, jsou Ratové a ti nic nepoví."
Merit sjel pohledem k baráku a pak opět upřel pozornost k vojákovi. "A co je s vámi?"
"Co by se mnou mělo být?" nechápal muž.
"Vy a ostatní tady - pro vás válka skončila?"
Voják se zvedl, potřásl hlavou a pak se rozesmál. "Takové jsou rozkazy. Mně se líbí." A odešel.

Jak už to bývá při každém pravidelném průběhu dne, po dvou týdnech pobytu v táboře se Meritovi zdálo, že zde strávil celý život. Tlumené hřmění a blesky daleko na jihu přestaly být vnímány jako slábnoucí boj Třetí flotily invazní armády a stávaly se spíše částí zdejšího okolí, stejně jako hvězdy nebo slunce. Zajatci si toho nevšímali. V táboře se utvářely jednotlivé skupinky vzájemně se podporujících lidí, vznikala přátelství z nouze. Nepřítomnost důstojnického sboru byla nahrazena pokřivenou autoritou, která se zakládala na hrubé síle nebo na přístupu k potravinám. David se od toho

všeho držel zpátky. Noci trávil pozorováním blesků na jihu a přes den pátral mezi příslušníky 31. divize po informacích o Ann Watkinsové. Ve třetím týdnu Davidova zajetí blesky na jihu zřídly a do tábora začali proudit zajatí vojáci 3. a 22. divize. Tehdy David přestal Ann hledat.
"Zvykl si sedat u emitorů. Vrhal do silového pole malé kamínky a díval se jak explodují v malých obláčcích prachu. Zajatci nalezli pro bariéru jiné použití. Když se tam hodily odpadky, změnily se vmžiku na drobounký popel. Pro ty, co se nedokázali přizpůsobit, nabízela rychlou a hlavně bezbolestnou cestu na onen svět. Dva z vojáků se už rozhodli pro ohnivou smrt. Pro zajatce, kteří se přizpůsobili poměrům v táboře až příliš rychlé a okrádali kamarády o jídlo nebo je příliš utlačovali, posloužil prudký úder v pravou chvíli jako určitý vlastní druh spravedlnosti v táboře. David si nevšímal ničeho, až na skutečnost, že některé z kamenů, které naházel do bariéry, neexplodovaly. Místo toho prolétly skrz a dopadly na protější stranu. Žlutohnědé, Černé, Šedobílé a hnědé v poli explodovaly, zelené a zelenožluté nikoliv. Nasbíral šíjích větší počet a zkoumal je.
"Merite?"
Zadíval se do tváře armádního sanitáře Hayese, který stál nad ním. "Co se děje, Hayesi?" Znovu se jal prohlížet nasbírané kameny.
"Major Tavis chce, aby ses hlásil u něj v "Krysárně." Tavis, jednoruký major, přezdívku neměl, zato jeho kancelář ano.
"Co chce?"
Hayes pokrčil rameny. "Nějak se mi zapomněl svěřit. "
David se postavil na nohy. Pak natáhl dlaň. "Hayesi, podívej se na tohle." Vložil do sanitářovy dlaně několik drobných kamenů. Hayes se na ně díval nechápavě.
"No a? Tady kolem je jich spousta."
"Co je to? Jaký je to nerost?"
"Nevím. Proč?"
Davidova tvář zůstala nehybná. " Jen mě to zajímá. Znáš někoho, kdo se vyzná v mineralogii?"
Hayes se váhavě Škrábal na zátylku. "Řekl bych, že Kazik. Dám mu to a uvidíme, co řekne."
Sanitář odkráčel a David zamířil ke "Krysárně".
David se postavil těsně ke stolu majora Tavise. "Chtěl jste se mnou mluvit."
Tavis si promnul oči a podíval se na Davida. "Kdo jste?"
"Merit, David E."
Tavis se sklonil nad listem papíru. Pak se obrátil k Davidovi s vážným výrazem ve tváři. "Merite, obdrželi jsme zprávu od velitelství Pozemských ozbrojených sil... Jedná se o vaše rodiče. Jsou mrtví. Je mi líto."
David nechápavě hleděl na majora. "Mrtví?"
Tavis přikývl, "...je mi to líto, Merite. Hrozně líto."
"Jak se to..."
Tavis podal Davidovi papír se zprávou. "Tady se o všem dočtete."
Zpráva, kterou David pročítal, vyprávěla o hysterii, která vypukla na Zemi po událostech na Dismasu III. a následně po neúspěšném pokusu Třetí flotily o znovuobsazení planety. Docházelo k vytloukání oken, psaní štvavých nápisů po zdech a v mnohých případech byli lidé, kteří projevovali k Rhancům své sympatie, vyvlékáni z domů, mučeni a usmrceni. Po smrti manželů Meritových byla provedena různá zatčení...
David hleděl na Tavise a v ruce mačkal papír. "Mrtví."
Tavis soucitně potřásl hlavou. "Nic víc k tomu není možné dodat, Merite. Ale přál bych si, aby bylo." Major pokynul stráži, která Davida doprovázela. Strážný položil Davidovi ruku na rameno, ale ten se ještě jednou obrátil k Tavisovi.
"Majore?"
"Ano?"
"Majore, vím, že nemusíte, ale udělal byste mi laskavost?"
Tavis chvíli upíral zrak přímo do Meritových očí a pak mu pohled sklouzl stranou. "Jestli to bude v mých silách."
David ukázal na computer. "Kdybyste se mohli podívat, co se stalo s jedním vojákem Ozbrojených sil -s dívkou Ann Watkinsovou. Patřila k 31. divizi."
Písařka zde tentokrát nebyla, proto Tavis odstrčil křeslo stranou a sám začal tisknou klávesnici. "Nevím, jestli to k něčemu bude. Zaregistrujeme jen ty, které zajmeme nebo které identifikujeme venku v poli...Ah, tady."
Tavis se zasmušile ohlédl na Davida. "Co pro vás znamenala?"
"Znamenala?"
"Ano," potvrdil Tavis. "Je mrtvá. Vaše příbuzná?"
David svěsil hlavu. "Přítelkyně. Jen přítelkyně." Pak se napřímil. "Je možné zjistit, jak se to stalo?"
"Ale ano," řekl Tavis.-"Vaše přítelkyně spolu s dalšími sedmi válečnými zajatci byla obviněna z válečných zločinů a popravena."
David vytřeštil oči. Kůže mu hořela, před očima se mu míhaly rudé mžitky a krev mu v žilách tepala zběsilou rychlostí.
"Válečné zločiny?" zasmál se přiškrceně a oči se mu zúžily. "Válečné zločiny?"
"Všichni se pokusili o útěk a zabili přitom dva naše strážné. Podle našeho vojenského práva se jedná o zločin." Tavis opět kývl na stráž a ta Davida vyvedla z místnosti a doprovodila ho zpět do tábora.
Aniž by čemukoli věnoval svou pozornost, došel mechanicky zpět na své stálé místo u energetické bariéry. Kus dál za zajateckým táborem na prašné planině nastupoval do přistavených nákladních aut kompletní ratský pluk v plné polní.
"Pěkný pohled."
David otočil hlavu, kývl na pozdrav vedle stojícímu Hayesovi, a opět se zadíval na nasedající ratské oddíly.
"Mohou bojovat," poznamenal Hayes.

"To bychom mohli také, kdyby bylo s čím."
Hayes vypadal překvapeně. "Máte nějaký nápad, desátníku?" zeptal se tiše. "Dvanáctá divize už takřka neexistuje. Zbytky Třetí a Dvaadvacáté divize se skrývají v horách. Nemají potraviny a s municí na tom nejsou o moc lépe. Počítám, že jich je tolik, jako nás v táboře. V cestě by nám stála zcela nová ratská divize, nemluvě o třech starých."
"Na to by došlo až pak."
"Na co by došlo?"
"Obklíčili bychom je."
Hayesovi chvíli trvalo, než strávil Meritova slova, ale nakonec řekl: "Hmm, desátníku, když o tom tak přemýšlím, mohl byste mít pravdu." Potěžkal v ruce nazelenalé kameny. "Jak do toho pasují tyhle šutry?"
David mu z dlaně odebral jeden kámen a mrštil s ním proti bariéře. Kámen přistál bez viditelného poškození na druhé straně silového pole.
"Asi takhle," dodal klidné David.
Kazika našli u kamen. Chvíli obracel v rukách přinesené tmavé zelené minerály a pak řekl: "Jak už jsem povídal tuhle Hayesovi, vždy se musí počítat s určitým rizikem, když zkoumáte pomocí testů používaných na Zemi minerály z jiných planet. Ale přesto si myslím, že je to serpentin. Vypadá tak, chová se stejně a má i stejnou tvrdost - další zkoušky mě už ostatně nenapadají. Samozřejmě, ještě existují i laboratorní testy."
David se uvelebil u kamen vedle Kazika. "Ten název pro mě neznamená víc než pouhé slovo. Z čeho se skládá?"
Kazik se poškrabal na vyholeném týlu a zeptal se: "Víte aspoň, co je to azbest?"
"Jistě."
"Tak podívejte, má podobné vlastnosti jako azbest, ale není tak vláknitý. Možná znáte keramické pasty, které se vtírají do našich kombinéz.
"Ochrana proti žáru."
"Ano," přitakal Kazik. Pohodil si kamenem v dlani. "Je to jedna její složka..." Chvíli váhal, ale pak upustil kámen na kontaktní desku ratských kamínek. Kámen se zahřál a roztrhl se na množství menších kousků.
David se na chvíli zamyslel a pak položil další otázku: "říkáte, že pícka a emitory pracují na stejném principu? Tyhle minerály..."
"Je to serpentin, to souhlasí," ujišťoval ho Kazik. "To bude jeden z důvodů, proč kombinéza exploduje, když je dlouho vystavena účinkům paprsků."
"Ale pro krátkodobou ochranu se hodí?"
"To ano," připustil Kazik.
"Kaziku, dali by se z toho vyrobit štíty? Ochránily by nás před tepelným zářením emitorů. Dostat se pak skrze bariéru by nebyl problém."
Kazik mlčky zkoumal zelené kameny. Pak spokojeně pokýval hlavou a řekl: "Daly by se rozemlít. Jsou dost měkké. S něčím bychom je smíchali..." Ušklíbl se, vstal a rozhlédl se kolem. "Vidíte někde stráže?"
David pátravě obhlédl okolí a zavrtěl hlavou. "Ne, v okolí není vidět ani jedna. Proč?"
Kazik vytáhl ze svého vaku izolační deku a napřáhl ruku. "Dejte sem svoji deku."
David mu ji nechápavě podal. Kazikovi to však nestačilo a proto ještě obešel ostatní zajatce v okolí a vrátil se se třemi dalšími přikrývkami. Poklekl, rozložil si je na zemi a načtyřikrát je přeložil. Takto poskládanou deku si omotal kolem pravé nohy a volné konce pevně přivázal ke kolenu.
"Vy věříte, že lze deky potřít serpentinem, aniž by se pak roztrhal a opadal?"
"Jen počkejte." Kazik si ovázal i levou nohu až ke kolenům. Zbylé tri deky položil na sebe, vstal, zabalil se do nich a namířil si to k bariéře.
"Hej, Kaziku!" vykřikl David a rozběhl se za ním. Ale dřív než ho stačil dostihnout, prošel Kazik s hlavou ukrytou pod silnou vrstvou látky skrze silové pole. Na druhé straně poodhrnul přikrývku z tváře natolik, aby David mohl zahlédnou rozpustilý úšklebek, který mu hrál na rtech. Pak se opět zahalil a proběhl, bariérou nazpět do tábora.
Kazik pomalu odkládal jednotlivé deky a David se mezitím obrátil k zajatcům, kteří postávali nablízku. "Všichni o tom pomlčíte, jasné?" Pak přistoupil ke Kazikovi a zahrnul ho vodopádem hněvivých slov. "Vy blázne! Vy zatracený blázne! Mohl jste zahynout."
Kazik se vybaloval z dek a namítal: "Jednotlivé izolační deky jsou nasycené flexibilním a azbestovým koloidem. Při průchodu se trochu zahřejí, to je ale vše."
David zkřivil koutky úst a pak mávl odevzdaně rukou. "Jste Šílenec. Co kdyby deky působily jako obaly konzerv. Pak.byste se usmažil."
Kazik sklopil zahanbeně zrak a trochu pobledl. "Já ...to mě nenapadlo.. "
"Taky bych řekl." David zvedl ze země jednu deku a pozorně si ji prohlížel. "Na okrajích je poškozená, ale i tak by se dala použít několikrát." Dotkl se jednoho jejího rohu. Látka se rozpadala v prstech. "Tento kousek se asi ohrnul, když jste přebíhal skrz. Tkanivo podšívky zmizelo."
David si svlažil rty a pokračoval: "Kaziku, poohlédněte se kolik by se dalo sehnat pokrývek před příchodem noci. Dejte pozor, aby byly složeny izolací ven. Rozumíte?"
Kazik přitakal a hned se ptal: "Co budete podnikat?"
"Začnu sestavovat malou armádu," odpověděl David.
Bylo už pozdě v noci, když se poslední Členové výzvědných skupin vrátili do bezpečí tábora a spolu s ostatními jedenácti vojáky se sesedli do kruhu kolem Davida.
"Jak to vypadá s dělostřelectvem?" vyptával se ostříleného dělostřelce seržanta China. Ten se lehce usmál.
"Jednoduchá záležitost. Přibližně polovina zářičů je namontována na vznášedlech a má samostatné napájení. Na

vznášedlech jsou přimontovány i čtyři generátory. Vše ostatní je na kolech."
"A co se týče bezpečnostního systému?"
"Sedm jednotlivých strážných s pětihodinovým cyklem. Vše střeží pouhým zrakem. Dálkový senzor pohybu z nich nemá nikdo."
Jako další přišel na řadu Kazik. "Co potraviny, Kaziku?" obrátil se na něho s dotazem David.
"U skladu potravin žádná stráž není, ale vše je umístěné na kolech. Budu potřebovat vznášedlo a několik jednotek na překládku. To bude vyžadovat i určitou dobu."
"Jak dlouho?"
Kazik chvíli rozvažoval a pak odpověděl: "S dvaceti vojáky - tak dvě a půl hodiny."
"To je příliš dlouho," mračil se David. "Dalo by se to s více lidmi zkrátit?"
"Ne," zamítl Kazik rezolutně jeho nabídku. "Víc lidí by si překáželo."
"Kaziku, jakmile nastane přestřelka, musíme zmizet ve dvaceti minutách. Víc času nám nezbude."
"Snad bychom mohli najet s nákladními auty až na vznášedlo. Bohužel, nevím, jestli jeho vznosný výkon bude stačit. Pro každý vůz se musí vyčlenit po jednom vznášedlu. Dohromady deset kusů, to v případě, že uprchne celý tábor."
David se otočil k dalšímu účastníkovi porady. "Otobe?"
"V autoparku je v současnosti k dispozici 32 vznášedel. Pro lidi potřebujeme dvacet kousků. Deset jich Kazikovi dáme."
David si oddechl. "Dobře. Ohledně lehkých zbraní..."
Otobe ho přerušil. "Desátníku, co bude s ochranným polem. Když pojedeme na technice, nemůžeme se z něj přece dostat."
"Obhlédl jsem celou baterii emitorů ochranné clony. Nic s ní nesvedeme," vysvětloval David. "Je tam celá strážní četa, dálkové lokátory a poblíž je připravená jedna rezervní rota." Ukázal rukou vlevo. "Zamíříme tam nahoru, do kopců."
Otobe přelétl pohledem terén, "To je ale pořád pod ochranným polem," namítal.
"Ano," přisvědčil David. "Aspoň se tam dostaneme včas, abychom se zakopali dřív, než se Katové, vzpamatují. Protože dělostřelectvo chrání přistávací plochu, nedovolí ho sem stáhnout, A také jim v táboře nenecháme nic, co by proti nám později použili. Ratové budou donuceni odvolat z front některé oddíly. Tím se sníží jejich tlak na Třetí a Dvaadvacátou divizi."
"Ano," přitakal Otobe. "Tvůj plán by mohl vyjít. Třeba to uchrání i naši přistávací plochu, až přiletí posily. Těžké zbraně proti nám použít nemohou. Napřed by museli vypojit štíty, aby projely přepravní transportéry."
David se opřel lokty o svá kolena. "Jestli štít vypnou, naše orbitální stanice je usmaží." Zkoumavě se rozhlédl po okolních tvářích. "Neměl jsem v úmyslu prozradit tolik ze svých plánů, ale jednou jste se to museli dozvědět. Nemůžeme si dovolit, aby se o tom Wells nebo Ratové doslechli."
Jedna z žen ve skupině zvedla ruku. "Merite, mezi námi máme dva seržanty, tři desátníky a jednoho svobodníka. Zbytek jsou obyčejní vojáci."
"No a?"
Dívka pokrčila váhavě rameny. Já nevím, cítila bych se ale lépe, kdybychom mezi sebou měli i pár důstojníků."
"Jediný důstojník, s kterým můžeme mluvit, je plukovník Wells. Ostatní důstojníci jsou ubytováni jinde. Až se dostaneme na svobodu, pokusíme se je dostat ven. Dřív to ale nejde," vysvětloval David. Pak se obrátil k dalšímu průzkumníkovi. "Ohledné lehkých zbraní..."
Příštího dne vzbudil Davida silný hluk a kakofonie zlostných volání. Zajateckým táborem procházela dvojitá řada Ratů a sbírala všechny izolační deky. Za ratským kordonem kráčeli plukovník Wells a major Tavis.
O něco později, ještě téhož dne předvedli dva ratští vojáci Merita k plukovníkovi Wellsovi.
"Merite", vyjel na něj Wells, "zdá se, že jste mě patrně nepochopil. Vy jste desátník - malý páchnoucí červ, který přebírá rozkazy a drží hubu. V tomhle táboře jsem já velícím důstojníkem. Vy ne. Je vám to jasné?"
David stál v pozoru, shlížel dolů na Wellse a pak upřel zrak na zeď nad plukovníkovou hlavou. "Je to jasné."
"Co je jasné?"
David se podíval plukovníkovi, do očí. "Je to jasné, pane. Teď je mi jasné, jak jste se stal důstojníkem."
Wells odvrátil pohled a chvíli bubnoval prsty na desku psacího stolu. Pak opět promluvil: "Merite, nebudu si toho všímat. Během výcviku vás trénovali, abyste myslel a jednal tímhle způsobeni. Nikdy jste si neměli připustit, že vás někdo porazil." Wells se naklonil kupředu a namířil na Davida prst. "Zde ale není výcvikový tábor nováčků, Merite. Nějaké "k poctě zbraň" nebo "útok na vrchol" tu není na místě. V ratské nemocnici je na 1700 našich vojáků, kteří by si to odnesli, kdyby se vám podařilo uskutečnit vaše šílené plány. Porazili nás Merite. Vtlučte si to do palice. Vraťte se do tábora, najděte si nějaké místo, složte na něj svůj zadek a nechte to tak. Rozuměl jste?"
David přikývl. "Ale pochybuji, plukovníku, že si přejete vědět, co jsem pochopil."
Wells ukázal na dveře, "Odchod!"
David se otočil a vyšel ven. U vchodu do tábora postávala skupinka vojáků a sledovala ho. Zastavil se a prohlédl si jejích tváře. Zahlédl mezi nimi Kazika i Hayese. Dal jim znamení, aby šli za ním a pokračoval v chůzi. Hayes- po jeho levé, Kazik po jeho pravé straně s ním brzy srovnali krok.
"Kaziku," obrátil se na něj David, "pamatujete si na vojáky, kteří stáli u bariéry, když jste skrz ní procházel?"
"Na některé z nich. Proč?" divil se Kazik.
"Sejdeme se a srovnáme si společné naše vzpomínky, Na mnohé z nich se dobře pamatuji," konstatoval David klidně a počal Hayesovi vysvětlovat, co ho k tomu vede. "Wells o našem plánu neví nic konkrétního, jen o izolačních dekách. Jeden z těch, co sledovali Kazikovo počínání, musel mluvit."
Hayes se zamračil. "Co chcete udělat, až zjistíme., kdo to byl?"

"Udělám s ním něco, že si bude přát,, aby ty izolační deky ještě měl," odpověděl David s pohledem upřeným někam na vzdálený horizont. "Hayesi, kolik máme lidí?"
"Asi osmdesát. Všem můžeme věřit."
David sebou nespokojené zavrtěl. "To nestačí. Musíme doufat, že se k nám připojí víc našich vojáků, až se dostaneme ven."
"Ven?"
"Půjdeme dnes v noci." oznámil jim. "Kaziku, pamatujete si ještě jak se ten velký kus rozpadal na kamnech? Kdybychom přivalili ke sloupovým emitorům dostatečné velký kus, roztrhl by se díky zvýšenému teplu s dostatečnou razancí a vyhodil by emitor do povětří?"
"Ne. Řekl bych, že ne. Máme ale k dispozici spoustu jiných věcí. Například všechno kamení, které neprojde bariérou. Dostatečné velký kus při tom žáru..." Kazik se zarazil a pak se spokojeně ušklíbl, "Křemen by se hodil. Ale způsobí pekelný rámus a Ratové se na nás vrhnou."
"Právě to je důvod, proč nestačí osmdesát vojáků" řekl David. Ohlédl se po Hayesovi. "Co o tom soudíte?"
"Hm, sklad zbraní je blízko," rozvažoval Hayes, "a když cestou získáme od strážných nějaké paprskomety..." Zatvářil se nespokojené. "Celá akce nás může přijít pěkně draho, ale dokážeme to, když se k nám připojí dalších dvě až tři stovky zajatců."
Hayes se odmlčel, ale David mu položil další otázku, která ho trápila už nějakou chvíli. "Hayesi, Ratové vás pouští do nemocnice, že?"
"Jo. Kvůli dodávkám léků a také tam často vypomáhám doktorům, Proč?"
"Jedná se o to, co říkal Wells. Co se stane s našima raněnýma, když uprchneme?"
Hayes rozpačité rozhodil rukama. "Nevím. Rhanští doktoři jsou většinou slušní, ale kdo ví." Chvíli hleděl Davidovi do očí a pak poznamenal: "Všichni přece věděli, do čeho se pouští, když se dali zaregistrovat, ne?"
David vstal, povzdechl si a řekl: "Obejděte všechny naše lidi a uvidíme, kolik se jich ještě do dnešní noci přidá."
Seržant Chin se za soumraku pohyboval na té straně tábora, která byla nejblíže vyhlédnutému skladišti pěchotních zbraní. Procházel se mezi vojáky, kteří předstírali hluboký spánek a sháněl se po Davidovi. Našel ho, jak sedí u bariéry a nehnutě se na ni dívá. Posadil se vedle něj na kamenitou zem.
"Merite," začal, "Mám dost lidí, abych obsadil devět těžkých zářičů a všechny čtyři elektrocentrály."
"Dobře," přikývl spokojeně David. "První skupina, která projde skrze silové pole, se okamžitě přesune ke skladišti se zbraněmi. Jakmile se ho zmocní, rozdělí se na tři menší oddíly. Nejpočetnější z nich ihned zamíří za vámi k laserovým dělům, aby vám pomohla." David obrátil k Chinovi hlavu. "Ale než přijdou, musíte spoléhat pouze na své svaly a tělesnou sílu, abyste prorazili řetězem ratských stráží."
"V pořádku, Merite. My si poradíme," zabručel Chin. "Druhá skupina půjde ke skladišti s potravinami, ale co podnikne třetí? Odvede pozornost strážního oddílu?"
"To a ještě něco," odpověděl- David. "Pokusíme se osvobodit zajaté důstojníky."
"Proč soudíte, že půjdou s námi? I jim musel dát Wells příkaz, aby se chovali klidně a poslouchali."
"Všichni nejsou jako Wells."
Chin se zatvářil nesouhlasně. "Možná že ne, ale každé vysoké zvíře si moc dobře rozmyslí, aby se vzepřelo přímému rozkazu."
K bariéře se kradmo plížily tmavé stíny, z nichž každý přistoupil k jednomu svítícímu emitoru.
"Kazik a jeho kolegové?"
"Ano," přisvědčil David. "Až dá signál, musíme rychle zalehnout a zakrýt si oběma rukama hlavu. Kazik počítá s tím, že kamenné úlomky mohou přeletět celý tábor."
"Merite...co když se mýlíme?"
David se tázavé zahleděl na China. "Jak to myslíte?"
"Je správné, co chceme udělat? Mnoho našich lidí zemře. Jsou tu ranění v nemocnici. Nač to všechno, když by tuhle kupu kamení dokázala obsadit záložní armáda i bez naší pomoci?"
"Dost řečí, Chine." David ztuhl. "Kazik dává signál. Musíme se ukrýt."
"Merite, jsem nejstarší poddůstojník celé akce. Důvodem, proč jsem vám nechal volnou ruku, je skutečnost, že dělostřelectvo je jediné, o čem mám ponětí. A zároveň jste budil dojem, že dobře víte, co děláte..."
David zalehl na břicho a zakryl si zátylek oběma rukama. "To jsou otázky, kterými jste si měl lámat hlavu předtím. Teď se raději schovejte."
Chin konečně následoval jeho příkladu a natáhl se na zem vedle něj. Pak už mlčky čekali na osvobozující třesk exploze.
David se kousal do rtů. Stejné otázky, jaké mu Chin kladl, se mu už dlouho honily hlavou. Ale stále nenalézal odpověď, která by ho plně uspokojila.
"Teď!" Kazikův hlas přetrhl panující ticho. Vzápětí ho následovala řada ostrých výbuchů. Davida cosi udeřilo do levé nohy. Zvedl se a podíval se k bariéře. Šest svítících sloupů zmizelo. David se rozběhl ke vzniklému otvoru. "Jdeme na to!"
Nad táborem se zdvihl babylón hlasů. Zajatci vstávali a utíkali k průrvě.
Ještě předtím, než se David dostal na území rhanské základny, spatřil poblíž bariéry ležet na zemi bezvládné Kazikovo tělo s obličejem rozmláceným na kaši.
Příští hodiny se v Davidově paměti slily do jednoho bláznivého snu plného krve a násilí. Ratští vojáci s očima rozšířenýma strachem, výkřiky raněných a umírajících ze tmy, když se ratské paprskomety zakously do řad vzbouřenců. Ochablá těla zabitých stráží, kterým zajatci okamžitě odebírali tolik potřebné zbraně. Konečně se zmocnili skladu s pěchotními zbraněmi. Chtivé ruce horečnatě braly paprskomety a náhradní energetické zdroje a co nejrychleji je

rozdělovaly mezi ostatní. Oddíl se rozdělil. David vzal svou skupinu a zaútočil na postavení rhanské strážní roty. Když se dostali na určené místo, Ratové teprve vybíhali z ubikací a začínali se organizovat. Zbraně měla v rukách jen polovička z nich. Proti šesti stům zuřivých pozemských vojáků neměli naději. Vítězný postup Davidova oddílu zastavily před táborem důstojníků dvě ratské roty, které jim v plné zbroji zastoupily cestu.
Po krátké přestřelce stáhl raději David svou skupinu zpět k ostatním, kteří mezitím urychleně nakládali proviant a materiál na získaná vznášedla.
Netrvalo dlouho a těžce naložená vznášedla stoupala vzhůru k špinavě žlutému zářícímu silovému poli krycího štítu a zamířila k horám za zajateckým táborem.
Dvě hodiny po příletu bylo všech sedm zbylých laserových děl zakopáno hluboko v zemi a kolem nich zřízeny obranné zákopy. Ještě před rozedněním proti nim zaútočili ratští pěšáci.
Dismas ozářil oblohu prvními ranními paprsky a David hleděl za zdecimovanými zbytky dvou ratských rot, jak se stahují zpět do tábora.
"Desátníku, nemyslíte, že byste se měl na to podívat?"
David se ohlédl. Vedle něj stál nějaký voják, který ukazoval rukou na jeho levou nohu. Pod kolenem Davidovy uniformy se rýsovala skvrna zaschlé krve.
David se sehnul, ohmatal lýtko, vstrčil opatrně prsty do otvoru v látce a škubl. Když se opět zvedl, držel v ruce deset centimetrů dlouhou střepinu křemene. Po noze mu stékala čerstvá krev.
David se rozhlédl po okolí, mávl na China, který stál vzadu u prvního laserového děla a křikl na něj: "Spalte je!" Přitom ukázal na ratský tábor.
Chin začal vykřikovat úsečné povely a za několik okamžiků vyšlehly z větší části tábora plameny. Oheň se přehnal i přes přistávací plochu, skladiště zbraní, muniční sklad a dělostřelecký park. Horizont zakryl hustý černý dým.
Čísi prsty se dotkly rány na Meritově noze. David se podíval dolů. Hayes klečel na zemi a obvazoval mu lýtko.
"Co to děláte?"
Hayes vzhlédl a slabě se usmál. "Já vím, že vy, dobyvatelé světů, pokládáte za ohavné, když vás někdo zatěžuje nedůležitými maličkostmi. Ale tuhle rudou tekutinu potřebujete."
David opět zvedl dalekohled k očím. Zvlněná krajina a členitý terén znemožňovaly pokrýt palbou celý tábor. V několika dnech, možná i hodinách proti nim nasadí jednotky z fronty. Musí vydržet. Ale jak dlouho? David v duchu počítal. Komické, jak snadno se ztratí pocit času. Devět dní. Když vydrží vzdorovat devět dní, měla by dorazit záložní armáda.
"Postavení číslo sedm! Přicházejí!" Ve skalnatém podloží v napůl vyhloubené díře, která mu sloužila jako kryt, otevřel David oči. V časném večeru se na horizontu leskly světla slabých reflektorů a valila se mračna prachu, rozvířeného koly velké kolony. Blížila se k táboru z druhé strany ochranného štítu.
"Chine!" zavolal David.
"Já je vidím," uklidňoval ho seržant, který si hověl na plochém balvanu na okraji skalního srázu.
"Dají se zasáhnout, až projedou štítem?"
"Ne. Podívejte," Chin ukázal rukou kupředu, "kolona míří k řetězu pahorků a roklí, které leží nalevo od přistávací plochy."
David si jazykem navlhčil rty. "Chine, mezitím získali značně podrobnou představu, kde asi jsme a kde jsou zakopané naše těžké zbraně. S tím, co přivezli, nás dokáží sežehnout na prach."
Chin zabloudil pohledem na nejbližší laser a zeptal se: "To znamená, vše naložit a zmizet?"
"Přesně," potvrdil David a pozorně sledoval dalekohledem blížící se kolonu. "Počkáme, až se setmí, a vše provedeme tak, aby v táboře nic nepoznali. Nechci, aby věděli, že se stěhujeme."
Byli už dávno v novém postavení, když dělostřelecké baterie celé divize počaly ostřelovat jejich staré místo. Pozemští vojáci s úžasem hleděli, jak se blízké skalní masivy barví do ruda, pak žárem zbělají, zatímco prach, který stoupal v horkém vzduchu ze skal rozkrájených lasery, vypadal jako obrovský sloup páry.
David se proplížil tmou mezi zákopy, kde se krčili vojáci, až k prvnímu laserovému dělu.
"Kde je Chin?" zavolal tiše.
Před očima mu vyrostla tmavá postava. "Právě zde."
"Chine, jestli nás ratští dělostřelci vyslídí, upečou nás. Dokážeš je odsud zasáhnout?"
Chin zavrtěl odmítavě hlavou. "Ne. Tahle laserová děla jsou použitelná jen při optickém kontaktu. Mohli bychom je zasáhnout jen tehdy, kdybychom zaútočili ze vzduchu. Ale to bych neradil. Sundali by nás ještě dřív, než bychom jim způsobili nějaké větší škody."
David chvíli mlčky sledoval ohnivé jazyky ratských zářičů, jak se chtivě zakusují do skalnatých strání. Pak dodal: "Zítra proti nám pošlou své pěšáky. Chině, postavte dvě děla tak, aby pokryly přístupy k našim starým pozicím. Ostatních pět laserů připravte k transportu. Vyhledáme si nějaký záložní tábor."
Chin začal chrlit záplavu povelů na své podřízené a práce se rychle rozběhla. David zatím prozkoumával okolní krajinu a pátral po vhodném místě k obraně, odkud by se současně dalo zasáhnout místo, na kterém stál.
Příštího rána zaútočil celý rhanský pěší pluk na území, které po celou, minulou noc ostřelovali těžkými lasery. Když se dostali až na dosah obou Chinových děl, prošla se křížem krážem po bitevním poli smrt. Pod silnou palbou ratští vojáci zaváhali a počali se stahovat zpět, zatímco se jiný ratský prapor připravoval k útoku na nové nepřátelské postavení, Rhanské dělostřelectvo nemohlo vzhledem k pohoří, které leželo mezi ním a pozemskou obrannou linií, zasáhnout do boje. Ratové zaútočili opět do prázdna. Seržant Chin stačil přemístit obě děla na nové místo. David zatím čekal se zbylými lasery na počátek nového ratského útoku na jejich staré postavem. To mělo tvořit základní vzor pro nejbližších pět dnů -vytipovat vhodná místa pro ostřelování ratských útoků na staré pozemské obranné linie, pak následuje rychlý ústup, zatímco dělostřelecký přepad z nejbližších zbraní deptá útočníky.

Byl časný večer a David odpočíval se zády opřenými o skálu. Ratové už po několik hodin nepodnikli žádný útok a Pozemšťané využili nabídnuté přestávky. David si pohodlně opřel hlavu o chladnou skálu, zavřel oči a v mozku se mu počala míhat bláznivá směsice plamenů, střepin granátů, umírající ratové i pozemští vojáci. Před očima mu vyvstaly obrazy Ann Watkinsové, seržanta Kolkera, Delly...Morda a rodičů.
Pod účinkem těchto bizarních snů se tělo začalo chvět a hlava se převaloval po skále sem a tam. Onen svobodník, Carla...
Ty jsi opravdu umíněný, Merite. Jednoho dne se zlomíš!
"Velitel stráže! Stanoviště tři!"
Teď ne. A ne zde. Nech to plavat...
"Co se děje?"
"Dole jsou tři muži - pozemští vojáci. Míří k nám nahoru."
David prudce zatřásl hlavou, aby se zbavil hrůzného snu ratského útoku...vzduch se prohánělo dírou v Carolině hrudi..její drobné, krví potřísněné prsy.
"Vy tam dole, ruce nad hlavu a lezte nahoru hezky jeden po druhém!"
Hlasy. Tlumené a vzdálené.
"Seržante! To jsou důstojníci! Tři z nich uprchlí!"
David otevřel oči. Před očima mu plavaly tmavé stíny skal a utíkající vojáci. Do zorného úhlu mu vplul sanitář Hayes.
"Merite! Tři důstojníci, kapitán a dva poručíci uprchli! Vnímáš mě?"
David lehce pokýval hlavou. Scéna před očima mu tmavla. "Díky bohu!" Únava ho opět přemohla a víčka mu klesla dolů.
Když druhý den ráno David otevřel oči, zjistil, že ho někdo přikryl pláštěm. Vůně kávy ho příjemně dráždila v nose. Posadil se a rozhlédl se kolem. Na palouku zbaveném kamení leželo v písku osm spících vojáků. Devátý voják klečel vedle malých kamínek a vařil kávu. David odhodil plášť stranou, vstal a vrávoravou chůzí došel ke kamnům. Voják se ohlédl. "Chcete trochu horké kávy?" Zdvihl plecháček.
David přijal s povděkem z natažené ruky nádobku s kouřícím nápojem.
"Hayes nebo Chin, viděls je?"
"Ne," odpověděl dotázaný. "Měli se ale dostavit ke kapitánovi, až se vzbudí. Seržant Chin se už určitě každou chvíli vrátí. O Hayesovi nevím nic."
David polkl doušek kávy. Přivřel oči, když si pálící hořkost probojovávala cestu prachem usazeným v hrdle. Pak se otočil, prošel mezi dvěma skalními srázy a ocitl se u obranných okopů. Pohled, který se mu naskytl, ho zarazil. Z místa, kde stál, mohl dohlédnou i na pět laserových děl. Nebyly zakopány a obslužná družstva nikde. David se zamračil a spěchal k okraji skalního srázu. Nikde ani jedna stráž, pár vojáků se shánělo po jídle a ostatní se jen tak povalovali na slunci.
"K čertu, co se tu děje?" Kolem Davida procházel jeden z vojáků. David na něj zavolal: "Nevíte náhodou, kde se zakopal kapitán?"
Voják mávl rukou směrem, odkud zrovna přišel. "Jděte přímo rovně, desátníku."
David odhodil pohárek na zem a rychle kráčel po doporučené cestě. Za zákrutou se zastavil, když před sebou spatřil ozbrojeného vojáka. Poblíž stáli ještě dva další, v rukách paprskomety. Vzadu za nimi, na holém písku, seděli Hayes, Chin a ostatní vojáci, které David vybral za velitele jednotlivých oddílů.
"Mám se hlásit u kapitána."
Strážný mu pokynul ústím paprskometu. "Otočit."
David poslechl a vzápětí ucítil dotyk ruky, která ho pečlivě prohledávala.
"Co to má znamenat?" ohradil se.
"Kapitán vám vše vysvětlí, desátníku V pořádku, můžete jít dál."
David se otočil a zavadil pohledem o China s Hayesem. Oba dva klopili oči k zemi. Nikdo nepromluvil.
Stráž doprovodila Davida přímo až na místo. Kapitán s odznaky pozemního vojska rozmlouval tiše se dvěma dalšími důstojníky. Kapitán se ohlédl po příchozích. "Ano?"
Strážný, který stál za Davidem promluvil: "Desátník říkal, že se má u vás hlásit, pane."
Kapitán pokrčil čelo; "Vy jste Merit?"
"Ano, pane."
"Já jsem kapitán Divak." David zaregistroval výložky 31. divize. "Merite, převzal jsem velení nad touto vaší... vzpourou."
"Vzpoura?"
"Držte hubu, desátníku!" přerušil ho kapitán. "Musel jste se zbláznit. Proč jste i přes výslovné rozkazy uprchli?"
"Ale kapitáne, to byla naše povinnost..."
"Vaše jediná povinnost byla a je, Merite, poslouchat rozkazy." Obraz tří důstojníků mizel před Davidovýma očima.
"Wells. Vy jste neuprchli: Wells vás poslal. Pracujete pro Raty..."
"Merite..."
David zoufale přitiskl ruce ke spánkům. Za zavřenýma očima viděl exploze světla. 'Tiiaaaaahhh!' Prudce se otočil ke strážci, vytrhl mu z rukou paprskomet a pozvedl ho proti překvapeným důstojníkům. Když se mu opět zrak vyjasnil, leželi kapitán i oba poručici mrtví bez hnutí na písečné podlaze. Namířil zbraň na vyděšeného vojáka. "Vy. Vypadněte odtud! Padejte!" křičel na něj.
Strážný roztřesené přikývl a rychle zmizel. David poklekl k mrtvolám a zběžné je prohledal. Nenašel nic zajímavého, a proto opět vstal.

Strážní a zajatci stáli a mlčky hleděli vstříc Davidovi, který se vynořil mezi skalami. Zastavil se před oběma ozbrojenými vojáky.
"Co s vámi?"
Vyměnili si rychlé pohledy a pak ten, co stál k Davidovi blíže, pokrčil rozpačitě rameny. "My jsme jen poslouchali rozkazy, desátníku. Mohou to být rozkazy od vás, jako od kohokoliv jiného."
David se tázavě podíval na jeho druha. Ten chvíli stál, pak se lhostejně otočil a odcházel pryč.
David přikázal Chinovi: "Chine, naložte těžké zbraně a převezte je na další vyhlédnuté místo. Tady to mohou každou chvíli začít ostřelovat." Pak dodal krátce k ostatním: "Seberte své lidi a rychle se zakopejte okolo naší nové základny."
Chvíli váhali, pak se ale sebrali a rozešli se. Zůstal pouze Hayes. "Merite, jste v pořádku?"
David se pátravě zahleděl sanitáři do tváře. Pak mávl zbraní zpět ke třem zabitým důstojníkům. "Jsou mrtví, všichni tři. Zabil jsem je."
Hayes se klidně optal: "Podívejte, desátníku, co ode mě chcete vlastně slyšet?"
"Je mi fuk, co řeknete."
Hayes po vytáhl obočí. "Dobrá, pak neřeknu nic."
"Báječné."
Hayes se zlehka pousmál a odporoučel se s poznámkou: "Musím se postarat o zdravotnický materiál."
David se vyšplhal na malou plošinku, odkud snadno přehlédl celý přesun, Hluboko pod ním se zvedala příslovečná mračna prachu, která vždy věrně doprovázela pohyb transportérů naložených těžkou výzbrojí.
Odložil dalekohled, svěsil zamyšleně hlavu a pak pod vlivem náhlého impulsu uchopil oběma rukama hlaveň paprskometu a vší silou s ním praštil o hranu skály. Zbraň se rozlétla roztříštěná na malé kousky.

Pozemští vojáci se zoufale krčili za kdejakým terénním krytem, který byl k dispozici. Okolo nich paprsky těžkých laserových děl rozpalovaly skály a přiváděly je k výbuchu. David se tiskl k zemi mezi dvěma kamennými bloky. Vždy sebou trochu cukl, když ho zasypala lavina kamenité tříště, uvolněná zásahem žhoucího paprsku do skalní stěny. Vycítil, že se k němu zezadu snaží dostat. Ohlédl se a spatřil seržanta China, jak s ním smýkla tlaková vlna jedné z explozí.
"Chine," zavolal na něj, "nemůžete vyřadit některá jejich děla?"
Chin mávl zamítavě rukou a hned se oba přitiskli k zemi, když je zasáhl déšť horkých střepin.
"Pokrývají svou palbou celé horské pásmo v šíři jednoho kilometru na každou stranu. Už teď zasáhli tří naše lasery. Jestli začneme střelbu opětovat, zastřílejí se přesně na naše místo. A pak už by nám nezůstalo nic, čím bychom zastavili jejich útok."
"Jak vypadá náš záložní prostor?"
"Je horší, než máme zde. Zbývá jen čekat a doufat, že nás přežije dost, abychom se ubránili, až skončí s ostřelováním a zaútočí."
David se chápavě pousmál a Chin se odplížil dozadu mezi oblaka zvířeného prachu a kouře. David se přikrčil, rychle přeběhl nechráněný prostor k nejbližšímu zákopu a po hlavě do něj skočil. Posadil se a před sebou spatřil tvář, která byla stejné bez výrazná jako ta jeho.
"Nemáte tu nějaký náhradní paprskomet?" zeptal se. Voják ukázal palcem za sebe a řekl: "Najděte si nějaký."
Vzadu za ním leželo na zemi v kaluži krve a vnitřností sedm vojáků. Zemřeli na místě přeseknuti laserovým paprskem. Sklonil se nad mrtvými těly, sebral jeden funkční paprskomet a přibral k tomu ještě dva náhradní energetické zdroje. Pak se rozhlédl po celé délce zákopu a napočítal čtrnáct vojáků, kteří byli dosud naživu. Pak se opřel o stěnu zákopu a vyčkával, až ratské dělostřelectvo přenese palbu jinam. Konečné nastalo ticho. David křikl směrem, kde byla zakopaná obě laserová děla: "Hej, vy tam nahoře, už někoho vidíte?"
Nad okrajem skalního převisu se vysunula Chinova hlava a kradmo se rozhlížela po okolí. Pak jeho ruka vystřelila kupředu a ukazovala někam dolů do pouště.
"Merite, podívejte! Obracejí! Je tu záložní armáda! Naše záložní armáda, Merite!"
Z okopů a děr se zvedla bouře nadšení a jásotu. David vstal a podíval se dolů přes okraj skály. Na vzdáleném horizontu zahlédl záblesky těžkých bojů. Ratské transportéry na letišti začaly jeden po druhém vybuchovat. Někdo mu poklepal na rameno. Ohlédl se a spatřil smějící se tvář vojáka. "Jste na řadě, desátníku! Zavelte!"
David se krátce zahleděl na stahující se Raty. Pak se zeptal: "Co máte radši - "Kupředu, muži" nebo "Zaútočte na vrchol"?"
Voják si nerozhodně třel bradu, ale nakonec zvedl do výše zakrvácený pahýl prstu a řekl: "Když o tom tak přemýšlím, vždy jsem měl raději "Zaútočte na vrchol". - David se podíval dolů a usmál se. "Tomu se dá jen těžko uvěřit."
Vyšplhal na okraj zákopu, zamával rukama a zvolal: "V pořádku, chlapci..." Přepadl ho záchvat smíchu. "Zaútočte na vrchol!"
Vojáci se překvapeně dívali na šílence stojícího u okraje "strmého skalního srázu. Pak se z okopů, děr a jiných úkrytů ozval ohlušivý řev. Unavení, nevyspalí a rozedraní muži i ženy, někteří bez paprskometů, dalším chyběla ruka a popřípadě celá paže, přelézali přes okraj zákopů a následovali desátníka dolů po svahu do temné noci.
O pět týdnů později, už na Zemi, oblečený do parádního modrého vycházkového oděvu, vstoupil David do nemocničního pokoje. Jediný pacient v místnosti odložil noviny a pozorně si prohlížel Davidovu uniformu.
"No, hrdino, na tvých šatech vidím, že jsi u válečného soudu dopadl dobře." Všiml si tří zlatých proužků na Davidově rameni a Pozemské medaile první třídy visící u krku.
Tak se zdá, že jsi konečně dostal za svůj "modrý" zaplaceno."
David se zlehka usmál. "Jak se daří, Mordo?"

Seržant pokrčil rameny. "Vcelku slušně."
"Co dělá noha?"
"Je pryč."
"Vím. Jak se ale cítíš? Přece..."
Mordo nevrle zavrčel: "Podívej, hrdino, do dvou měsíců mi na tenhle pahýl připevní protézu. Pak se vrátím a budu přistřihávat křídla novým rekrutům. Nemusím si pokaždé poškodit vlastní nohu, jestliže budu vtloukat trochu rozumu do jejich holých prázdných hlav."
Mordo opět obrátil pozornost k novinám. "Co ještě chceš, hrdino?"
David se ztěžka posadil na židli. "Potřebuji poradit."
"Vypadám snad jako farář?"
David se naklonil kupředu a opřel se lokty o svá kolena. "Mordo, víš, že Rhanci si vybrali pět vyjednávačů do delegace SSZ pro jednání o příměří?"
"A co má být?"
"Jsem jedním z těch pěti, které vybrali."
Mordo sklonil noviny, povytáhl obočí bez řas a začal opět číst. "No a?"
"Musím opustit armádu, když to přijmu."
Mordo obrátil další stránku. "Proč bys to neměl přijmout?"
David vstal a začal nervózně přecházet sem a tam po místnosti. "Sakra, nechci odejít z armády. Ale proč si Rhanci vybrali právě mě?"
"Protože jsi voják, hrdino. Stejně jako ti čtyři další vybraní."
David zůstal stát. "Ty to víš?"
Mordo zamával novinama. "Co si myslíš, že dělám s touhle věcí? Chráním si oči před sluncem?" Položil noviny do klína. "Podívej, Merite, Rhanci si vybrali vojáky naší armády ze stejného důvodu, z jakého jsme si vybrali těch našich pět mezi Raty. Budete v delegaci jediní, kteří poznali válku na vlastní kůži."
Mordo se posadil na posteli. Jeho ošklivý obličej se chvěl námahou. "Hele, hrdino, ani s tou blýskavou nádherou u krku nemáš v armádě budoucnost."
"Co tím chceš..."
"Drž chvíli hubu, Merite. Neuposlechl jsi rozkazy, připravil vzpouru a zabil tři důstojníky. Jestli to bylo správné nebo ne, nehraje už roli. Ani jeden důstojník, kterému bys byl později podřízen, by na to nikdy nezapomenul."
"Kdybych to neudělal, neocitla by se Rhana u jednacího stolu."
Mordo pokrčil rameny. "Pravda, ale to není důležité. Každý z tvých nadřízených by se v duchu ptal,: kdy se o to pokusíš a začneš ho kritizovat. A lidí, kteří nejsou nadšeni, že jsou Rhanci přinuceni k jednání, je také dost."
"Kteří například?"
"Třeba já."
David se zatvářil udiveně. "Cože?"
Mordo pokýval hlavou. "Nikdy jsem si nepřál, aby se planety SSZ připojily k Devátému kvadrantu. Nedokázal jsem si představit, že by nějaké želvy nebo ještěrky vodily lidi na provázku."
"Ale... bojoval jsi přece za SSZ. Proč?"
"Jsem pozemský voják, Merite. Stal jsem se jím, když mi bylo šestnáct. Poslouchám rozkazy. To je počátek a konec celé mojí historie. Rozkazy řekly, bojuj proti Rhancům, a já jsem bojoval."
"Ale když jsi nevěřil, že jsi v právu... "
"Rozkazy, Merite. Těm věřím. Kdyby mi ten hajzl plukovník Wells přikázal, abych tě zpopelnil, protože jsi neuposlechl rozkazu, udělal bych to." Mordo zdvihl ruku a poškrabal se na hlavě. "Proto musíš to místo v delegaci přijmout."
David namítl: "Ale jestliže si myslíš, že jsem neprávem.. "
Mordo odmítavě mávl rukou. "Máš pravdu." Bouchnul dlaní do novin. "Každý to říká. Podívej, Merite, ty víš, že nemusíš vždy rozkazy splnit. Já to nedokážu. Proto si Rhanci vybrali právě tebe. Asi počítají, že děláš vše pro to, co pokládáš za správné." Zvedl noviny a podržel si je před obličejem. "Od lidí tvého druhu se čeká, že ostatní ochráníš před takovými, jako jsem já. A teď vypadni. Jsem unavený."
David si to namířil ke dveřím, otevřel je, ale pak si to rozmyslel a znovu se obrátil k posteli. "Měj se dobře, Mordo."
Seržant trochu sklonil noviny. "Řekni, hochu, opravdu jsi křičel "Zaútočte na vrchol", jak tu píší? "
David se rozpustilé ušklíbl. "Obávám se, že jo." Pak vyšel z místnosti a zavřel za sebou dveře. Mordo se opět zadíval do novin, zavrtěl hlavou a pak se rozesmál. "A já si myslel, že kecají."